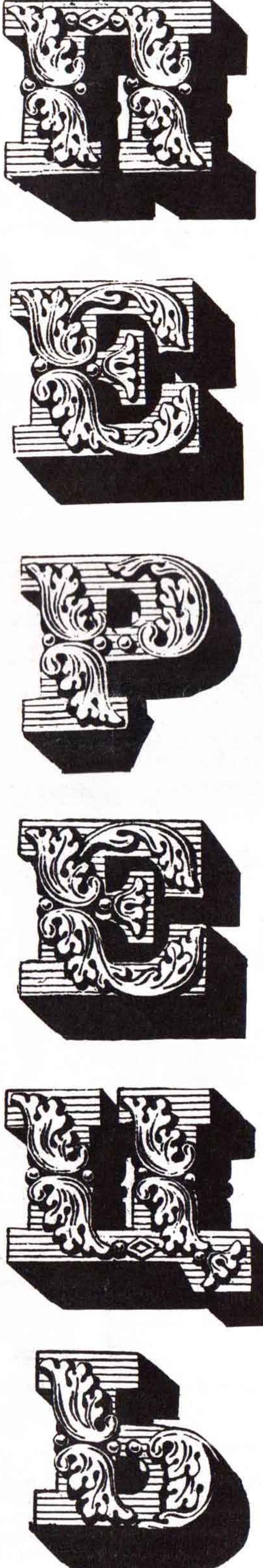

ЛІПЕНЬ

1976

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (984)

Ціна номера 12 коп.

СКАЧИ, ВРАЖЕ, ЯК ПАН КАЖЕ

Репліка Перця


Українських буржуазних націоналістів, по чужих задвірках сущих, не звинуватиш у тому, що вони даремно чужий хліб їдять. Що ні, то ні. Хазяйський харч вони відробляють з таким заповзяттям, що аж очнури тріщать. Особливим старанням відзначаються буржуазні націоналісти в жанрі антирадянщини. Отут вже їх ніхто не переплюне. У хазяїна, бачте, існує залізне правило: чим галасливіше будеш верещати проти Радянського Союзу, тим більше тобі пофортунить на хліб і до хліба, а може, ще й в калитку якася дещо цякне. От і стараються!

Ось вам свіжий приклад. У зв'язку з олімпійськими іграми в Монреалі, «лицарі ножа і зради» запланували

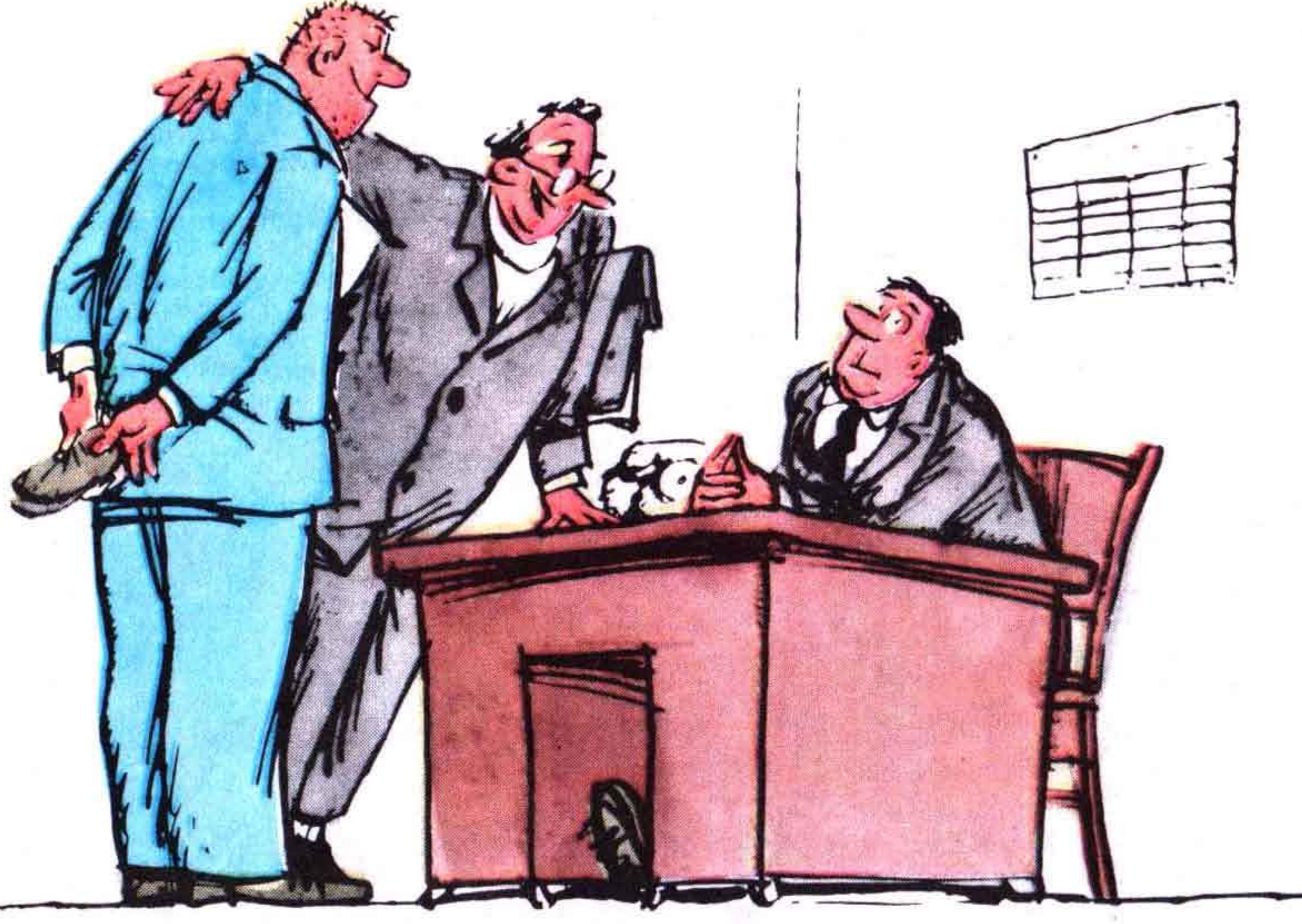
проводити цілу серію заходів, спрямованих на розпалювання антирадянської істерії. Заплановані, звичайно, і найогидніші випади й провокаційні акції проти радянських спортсменів і туристів. Аякже! Стараються, як дурень на весіллі. Для керівництва і координації всього цього націоналістичного шабашу вони навіть створили так званий «Український олімпійський комітет» в Монреалі.

Але що можна сказати з приводу всього цього багану? Едіне — не поможуть їм ні «комітети», ні акції, ні провокації. Як то гласить наша українська пріказка — не поможуть старій бабі ні мазі, ні краплі.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ваша екселенція, до олімпіади ми готові!

— Призначимо його комірником, гадаю, він потягне...

Наука на марші
(Роз'яснення ТАП)

Група мешканців села Терміватого (Новомиколаївський район Запорізької області) звернулася до штаб-квартири ТАП із запитанням: «Що виє ночами в недобудованих приміщеннях колгоспної бані та гуртомініту? Бабусі кажуть, що не чиста сила, яна поселилася там ще шістнадцять років тому, коли будівництво було з невідомих причин припинено. Але ж ми атеїсти й не можемо вірити у чортівство!»

Науково-теоретичний відділ Телеграфного Агентства Перша вивчив згадане явище і доводить до відома колгоспників, що, як вони цілком справедливо і твердили, нечиста сила ні при чим. Виоту у гуртомініту та бані виникнути на вітер колгоспні гроші. Від розpacнac, що ніхто за них не відповідає.

«СНП» у дії

КІРОВОГРАДСЬКА область. Незважаючи на відсутність двигуна дощувальної установки «СНП-50/80» (якого з грудня минулого року лагодить Сімферопольський ремонтний завод), поля та плантації колгоспу імені Жданова Світловодського району були пополні вчасно і за рекордно короткі строки.

На радість колгоспникам, штучну установку замінила природна — дощова хмара. Що ж до «СНП», то цю назуву недюючої машинерії правдіння колгоспу вирішило надалі розшифровувати, як «Сподівайся на природу».

Представник Одеського будівельно-монтажного комбінату «Одесапромубуд» хвацько вискочив на трибуну однієї поважної наради, спрітно висмікнув звідкільсь — присутнім здалося, що з-за пазухи, — кілька аркушів з густим машинописним текстом і радісно прокричав у залу:

— Ми раді доповісти вам, дорогі товариши, що наш комбінат успішно впроваджує прогресивні методи ведення робіт! При цьому твердо стоїмо на трохи, образно кажучи, кіната сучасного будівництва — нових формах організації діяльності бригад, новій техніці і нових матеріалах. Ми гаряче схвалили і широко впровадили таку ефективну форму господарського розрахунку, як бригадний підряд, ініціатором якого є уславлений товарищ Злобін. У будівельних організаціях комбінату переведено на роботу по-новому сто тридцять три бригади і двадцять п'ять експектораторів екіпажів!

Представник набрав у легені побільше повітря і...

... А в цей час по об'єктах комбінату ходили, споткуючись об безладно навалені панелі та плити, зосереджені інспектори народного контролю і прудконогі кореспонденти. Іхньому зору відкривалася картина, яку найзатягіший оптиміст не наважився б назвати райдужною.

споруджує в Одесі багатоповерховий будинок Центру науково-технічної інформації, має такі непримінності в повному асортименті.

Передусім, як водиться, її забезпечили потрібною документацією. Потім почалися перебіг з матеріалами. То немає діафрагм жорсткості, то колон, то наборів панелей, через що коробка будинку має досить таки дивний вигляд: кілька поверхів готові, а десь між ними зде велетенська діра — через відсутність необхідних матеріалів довелося залишити частину приміщення недобудованою.

До того ж об'єднання «Одесазалізобетон» почало підкидати плити не проектного розміру: то завеликі, і їх доводиться обрубувати кувалдами, то, навпаки, замалі.

Ще до того ж бригаді якось дивно розписали роботу на рік. За ідею вона мусила освоїти усі 420 тисяч карбованців на будівництві Центру до липня, а потім із спокійною душою переїхти на інший об'єкт. Комбінат же розтягає освоєння коштів на рік, а водночас пропонує частині робітників уже тепер братися за нову роботу — тобто елементарно розпороще силі і кошти, що суперечить самому духові злобінського методу.

Далі вони попросили продемонструвати електричне підігрівання бетону і вже навіть не дуже здивувалися, коли ім холодно пояснили, що, позаяк іще не вирішено питання з технологією, підігрівання в найближчому майбутньому не передбачається.

Після цього вони поїхали на Великий Фонтан і довідалися, що експериментальний шістнадцятиповерховий будинок, споруджений якого передбачено «Одесапромубудом» у плані впровадження нової техніки з орігінальною ковзною опалубкою, через грубі помилки та недоліки в організації робіт зводився замість дев'яти місяців... сорок п'ять — майже чотири роки!

І вже зовсім похмуро констатували інспектори контролю значний процент ручної праці на будівлях і незначний — малі механізації. При наймані було цілком ясно, що лопату і молоток у системі «Одесапромубуду» ще аж ніяк не плачує передавати в музей історії будівництва.

... Представник комбінату набрав іще більше повітря й тріумфуюче кинув у принищку залу:

— І нарешті, товариши, третій кит — сучасні матеріали. Я щасливий, сповістили вам, що ми застосували на своїх об'єктах уже двісті тридцять тисяч квадратних метрів гіпсо-цементних панелей виробництва славного об'єднання «Одесазалізобетон»!

... Сповнені пессимізму контролери в цей час заносили до своїх записників акуратні колонки цифр, які свідчили, що дані панелі, котрі вкладалися в основу підлог, були виготовлені, мяко кажучи, з дещою відхиленнями від державного стандарту: вони виявилися із дуже завищеною вологістю — до 38 процентів замість дозволених 8—12 — і з дуже заниженою міцністю — 47—55 кілограмів на квадратний сантиметр замість семидесяти. Причому комбінат прийняв панелі навіть без штампа технічного контролю.

Потрапили до тих же записників і дані про відсутність на будівлях вапнякового і змішаного розчинів, про застосування неякісних бітумно-мінеральних сумішей, негодяшої облицювальної плитки, а також і про те, що на усунення різних недоробок і ліквідацію браку в роботі комбінату витратив лише торік 326 тисяч крбованців і активно продовжує робити це ю згодні.

... Представник «Одесапромубуду» набрав у груді стільки повітря, що на піджаку з тріском поплнуло кілька швів, і голосом, схожим на звучання великого когцерального органа, закінчив:

— Наши успіхи незаперечні, і комбінат, керований товарищем Веприцьким, повсякденне контролюванням Міністерством промислового будівництва республіки, й надалі твердо стоятиме на тих же трох китах, які є нашою надійною основою для досягнення ще грандіозніших здобутків!

Представник набрав іще більше повітря і...

... А тим часом інспектори народного контролю і кореспонденти, які ставали все зосередженішими та похмурішими, мовчи хтили головами, оглядаючи на домобудівному комбінаті залишки розкомплектованої системи автоматизації і телекерування, котра коштує 230 тисяч карбованців.

Потім вони перейшли в інше місце і ознайомилися з ручною працею, яку ще торік мусили замінити установки холодних мастик і приготування домішок.

Показуха і безвідповідальність.

В. ЧЕПІГА.

Від автора. Я так захопився викладом промови представника комбінату, що зовсім забув про заголовок фейлетону. А в ньому ж говориться ще про одного кита, який ніде у тексті не фігурує. Виправлю недогляд і пояснюю, що, на думку людей об'єктивних і компетентних, а також і на мою власну думку, цей кит, на якому твердо стоїть керівництво комбінату і його будівельних організацій, — показуха.

Борис СЛЮСАР.

м. Кам'янець-Подільський

Хмельницької області.

В. Ч.

ГОРЕ УСМІШКА

До кабінету терапевта увійшов лікар. Привітався. Заплакала.

— На що скаржитесь?

— На чоловіка.

— Ще ні, але казав, що буде бити... Поки трохи пив, то...

— А тепер почав більше пити!

— Та ні. Зовсім перестав. І дуріє. Питає чому газова плитка брудна, посуд. Чує, ясир протухне. Щодня вимагає чистої сорочки. Певно, якусь має...

Богдан ГАЛЯНОВСЬКИЙ.

с. Світанок
Рогатинського району
Івано-Франківської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі села Розкошівка Теплицького району Вінницької області написали Перцеві про те, що голова Іхнього колгоспу ім. Котовського Притула П. С. не дбає про громадське господарство, порушує Статут колгоспу.

Голова районного комітету народного контролю тов. Грушовенко повідомив редакцію, що за допущені порушення Притулу П. С. притягнуто до партійної відповідальності і звільнено з посади голови колгоспу.

Мал. Ю. КОВТОНЮКА

Без слів.

НЕ ГАВКА

Біжить попереду Воля Пащекувата Шавка.

— Дивіться всі, —
дзвінчить вона, —
Великий, а не гавка!

Микола АНДРІЄВ.

Селище Вороніж
Сумської.

ЯК У КАЗЦІ

— У нас не дім,
А казочка, повір...
Розмову чутъ
За... тридев'ять квартир.

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка
Донецької області.

ПЕЧАЛЬ КОМІРНИКА

Запечаливсь комірник,
Аж зробився хворим:
Що, як приде Новий рік
Разом ...з ревізором?

Борис МИРОНЕНКО.
м. Львів.

ПЕРЕВЕРШИЛА

БАЙКА-ЖАРТ

Цап Козулі нагадав:
— Слухай, куцохвост
П'ятьох жіночок я мав,
Ти у мене шоста..

А вона відповіла:
— Не лакай, рогатий,
Я вісмох у гріб звела...
Ти будеш дев'ятій.

Василь УДОВІЧЕНКО.

с. Удовиченки
Зіньківського району
Полтавської області.

У ГАСТРОНОМІ

Покупець у продавщиці
Пошевки питав:
— У вас є розчинна

кава?
— Та ви що, немає!
— А я чув,

що ніби вчора
Завезли на базу!

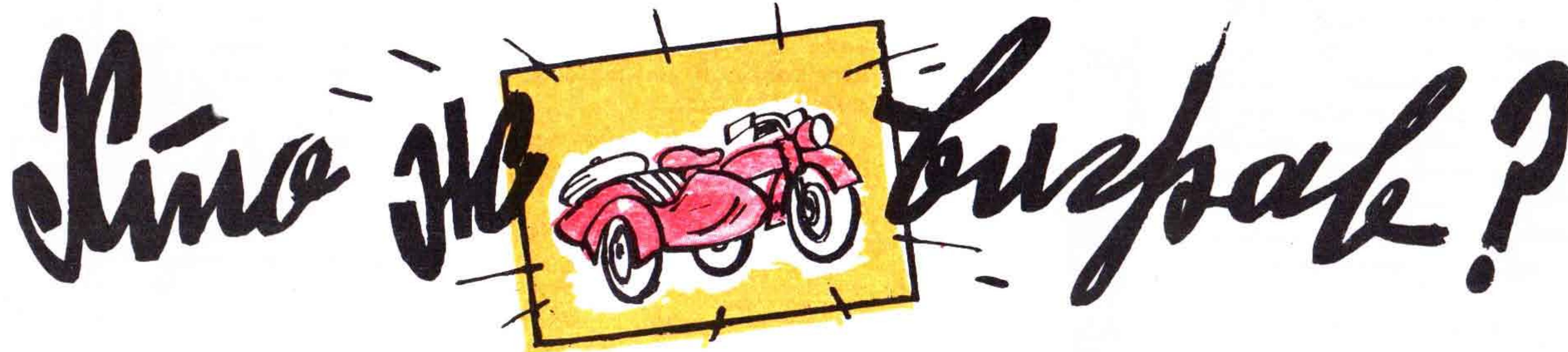
— Ваша правда, але кава
Розчинилася зразом...

Борис СЛЮСАР.

м. Кам'янець-Подільський

Хмельницької області.

3

Усе почалося наче з жарту. І жартом могло й кінчитись. Якби в справу не втрутилась примхлива пані Фортuna, яка в наш ентеерівський вік нерідко матеріалізується у вигляді білета «Спортлото» чи грошово-речової лотереї.

Однак — за порядком. У селі Княгиничі гуляли чергове весілля. А весілля — то вам не кіно. Це в кіно, бува, дітям до шістнадцяти років вход заборонено, а на весіллі жодних обмежень нема. Тут ніхто не питає, чи тобі уже сьомий десяток пішов, чи ти лише у сьомий клас ходиш, — усі рівноправні.

Саме наймолодшу генерацію рівноправних гостей і презентували на згаданому весіллі кілька тринадцятьрічних громадян, серед яких був і семикласник Петро Чихрай. Він разом із ровесниками веселився, бігав поміж столами, прислухався до цікавих розмов і не менш змістовних тостів старших товаришів. Коли раптом помітив на одному з столів газету з таблицею розиграшу грошово-речової лотереї. І тут Петро згадав, що у нього в кишені якраз лежать два лотерейних білети. Таблиця, щоправда, була попереднього тиражу виграшів, але ця деталь залишилась поза увагою юного Чихрая. Він заходився перевіряти. Переконавшись, що перший білет не виграв, він розірвав його і кинув під стіл. Дістав другий. Але в цей час хтось підскочив до нього і вихопив білет із рук. Експропріатором виявився громадянин того ж села Ігор Іванович Тарас, п'ятнадцять років, з освітою вісім класів. Таке зухвалиство, звичайно, обурило Петра Чихрая, і він разом із товаришем кинувся навздогін грабіжникові. Але різниця у віці та фізичному розвитку далася, вочевидь, взнаки: Ігореві вдалось утекти.

На тому інцидент, який при бажанні можна було сприйняти і як хлоп'ячий жарт, було, б, можливо, й вичерпано. Бо Петро волів нікому про те не говорити, оскільки білети взяв у мами без її відома та дозволу.

Однак судилося інакше. Через три дні володар чужої лотерейки Ігор Тарас поклав у кишеню ще два (уже свої) лотерейні білети і, взявши з собою старшого брата, пішов у клуб, куди надійшла свіжа газета з тиражною таблицею.

І вже за півгодини присутні в клубі почули хвалькуватий голос Ігоря: — А я виграв мотоцикл! На білет, що взяв у того малого Петика Чихрая!

Оскільки в селі не кожного дня виграють мотоцикл із коляскою (вартістю 1500 крб.), то це, природно, справило на присутніх певне враження. Сенсація підсилювалася тим, що виграно було на чужий білет. А таке вже й зовсім рідкісна штука.

Наступного дня сенсація дійшла до вух матері Петра Чихрая — Марії Василівни. І вона негайно відправилась до Ігоревих батьків. Так і так, мовляв, чи не маєте бажання віддати вкраденого мотоцикла. Але Тараси вже переночували з виграшним білетом. Звікли до нього, як до рідного. І Ігорів батько — Іван Федорович Тарас — на теє категорично

відповів: «Ідіть, жіночко, знаєте куди?..» Оскільки розмови в дусі повного взаєморозуміння не вийшло, то Марія Василівна наступного дня подалась у райцентр Мостицьк, до міліції.

Там зібрали пояснення від учасників події, свідків, зацікавлених осіб. Незаперечно встановили, що лотерейний білет Чихрая опинився-таки в Тараса. Але Ігорева мати Катерина Степанівна, а тепер уже й сам Ігор почали говорити, що вони не відають, на який саме білет випав виграв: можливо, на Чихраїв, а можливо, і на один із двох їхніх власних. Катерина Степанівна, щоправда, у зв'язку з такою ситуацією заявила, що готова віддати Чихраям половину вартості мотоцикла. І згодом таки віддала 650 карбованців.

Отаке соломонове рішення прийняла.

Прокуратура району тим часом винесла постанову про відмову в порушенні кримінальної справи проти Ігоря Тараса через відсутність складу злочину. Вказала, що спір слід вирішувати в цивільно-правовому порядку. Та Чихраї до суду не подались. Бо й справді — ніякий суд не зможе тут нічого вирішити, коли точно не встановлено, на чий саме білет випав виграв.

Але Марія Василівна Чихрай скаржиться: чому Тараси віддали їй лише піоловину виграшу? Якби, каже вона, ті виграли на свій білет, то ніколи в житті не дали б їй нічого. Отже, знають вони, що виграли на її білет. А тоді чому, питается, не віддали їй усіх грошей? Погодьтесь, що ці міркування не позбавлені логіки.

Я, щиро кажучи, не знаю, як за даних обставин можна розв'язати цю справу в адміністративно-правовому порядку. І не зможу відповісти на питання: хто ж тут насправді виграв?

Але хочеться поміркувати над тим, хто в даному разі найбільше програв. Так от мені здається, що в найбільшому програші тут залишились Катерина Степанівна та Іван Федорович Тараси. І ось чому.

Прокуратура й справді у цих обставинах не знайшла за можливе притягнути Ігоря до кримінальної відповідальності. Але батьки мали можливість покарати сина з виховною метою. Скажімо, так. Віддати вигравший білет Чихраям, а синові сказати: можливо, ще й наш мотоцикл, але через твій ганебний вчинок мусимо його віддати; це ти, вважай, позбавив сім'ю солідного виграшу. Таке надовго запам'яталось би хлопцеві.

Але є ще один аспект. Я чомусь думаю, що Ігор усе-таки добре знає, що виграш випав саме на білет Чихрая, бо ж сам про це першим розголосив. І в такому випадку, придбавши незаконно півмотоцикла, сім'я Тарасів, гадаю, програла багато більше. Бо в Ігоря все життя попереду, і починати його з такого дуже небезпечно. А ще коли й батьки його підтримали. Як би потім воно їм не відгукнулося...

Власне, тому я й вирішив розповісти про цей прикрай казус, де легше вирішити, хто програв, аніж — хто виграв.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

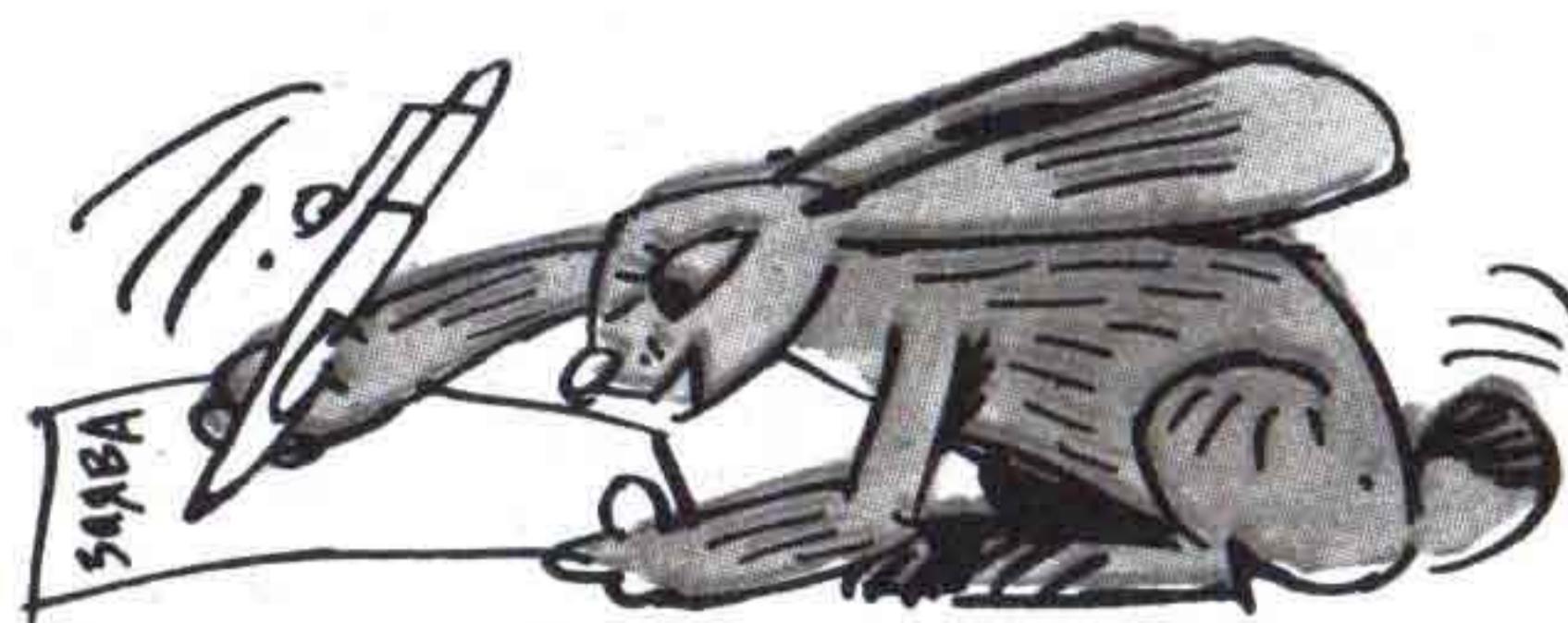
Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пішли й ми поклюємо, нічого гав ловити...

Сюрприз

БАЙКА

Тхір, дочекавшись Зайця за ярком,
Шепнув йому:
— Пиши заяву у ліском!
— Яку... заяву? — куцій насторожив вуха.
— Та не жахайся ти, а слухай!..
Пиши: мовляв, матеріальна скрута...
Капусти мало... Скоро хуга люта —
То прошу зважить на скрутні часи...
Та Зайця аж стрясло:
— Е, ні... і не проси!
Таке вигадувати — кривить душою...
Ну і заява! Йди ти к бісі з нею!
Всі ж знають, що в достатку я живу...
Нащо ж дурити громаду лісову?
— От ти дивак! Невже не догадався? —
Тхір, озирнувшись, засміявся.—
Тобі розжуй, ще я поклади у рот...
Ну і недогадливий народ!
Не жартувати покликав я, для діла...
В суботу входини в шановного Бурміла!
На мед потрібні кошти... на сюрприз...
Що, голово вухата, вгриз?

* * *

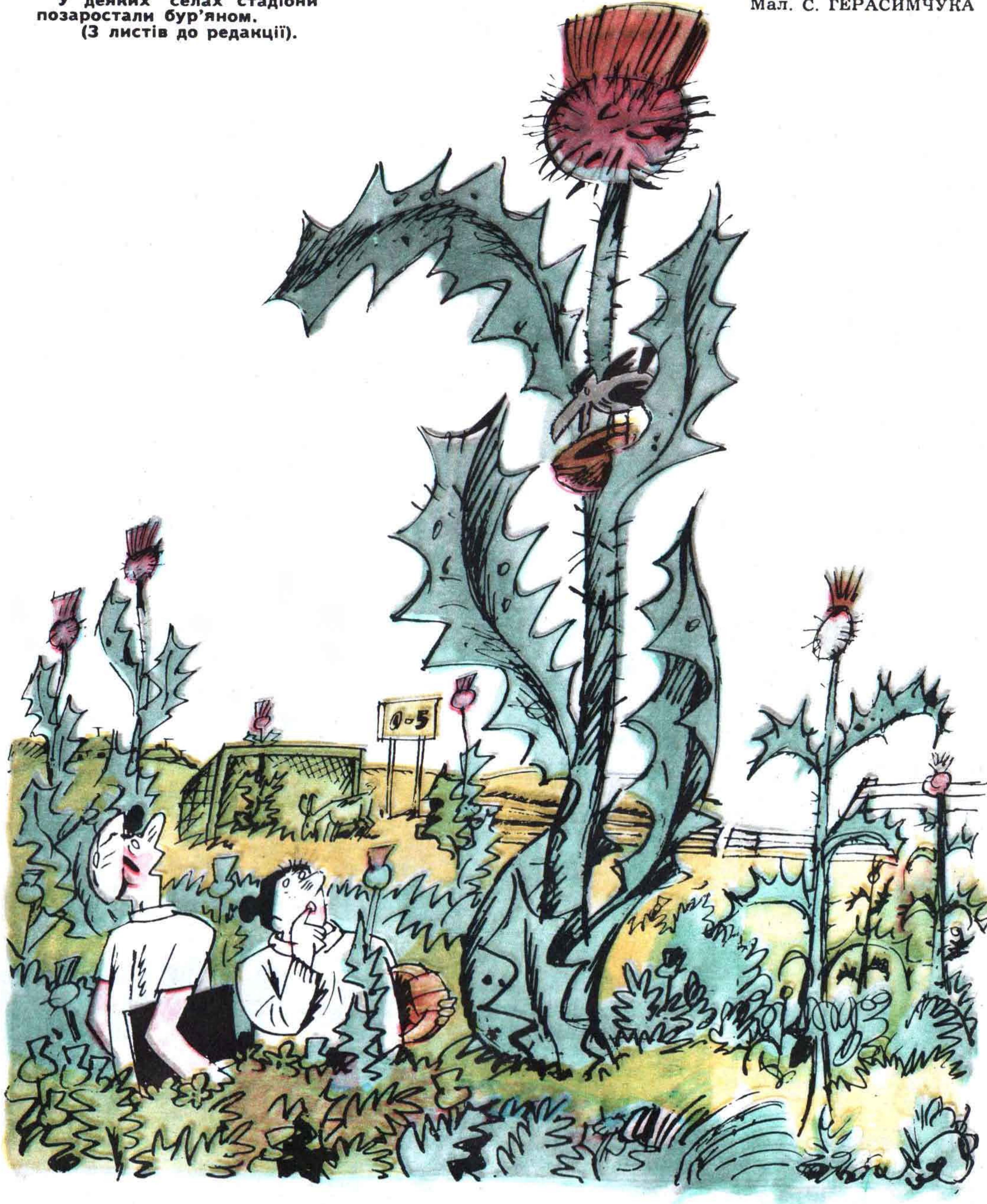
І він «угриз»...
Ох же й гульнули —
Аж розлягався буйний ліс.
Аж гори і плаї гули...
Але найбільший був сюрприз
Для Зайця: грошки взяли,
А от на входини його і не гукнули.

Володимир ВОВК.

с. Підгороднє
Дніпропетровської області.

У деяких селах стадіони
позаростали бур'яном.
(З листів до редакції).

— Бач, який богатир вимахав.
— Ще б пак: усе життя на стадіоні.

Перетворює людина природу і не задумується над наслідками. А от директор радгоспу «Шлях до комунізму» Каланчацького району Іван Петрович Добриця недавно був кріпко задумався. Викликав він до себе секретаря парторганізації Леоніда Георгійовича Гарана і запитав його:

— Ти минуле нашого Каланчацького степу пам'ятав?

— В основному з історії, — наморщив чоло парторг. — Жалібний скріп журавлів над пересохлими колодязями. Потріскана від спеки земля. Вигоріла трава... А над усім цим — пісок.

— А що, це ідея, — кивнув головою парторг.
— Первозданий піщаний оазис серед зеленого світу, штучно створеного руками людини.

— Та сучасники за це перед нами на коліна впадуть, а нащадки пам'ятники поставлять! — натхненно продовжував Іван Петрович. — Турист валом повалить. Уявляєш? Двогривений за вход — і прибути до радгоспної каси водопадом польються! Готель поставимо. Або краще два. «Відлюдник» і «Анахорет». Звучить?

— Десь я читав, Іване Петровичу, — роздумливо протягнув парторг, — що кози з'їли

думувати було ніколи. Та й чого б це він мав, власне, думати? Нехай думають люди!..

І за кілька днів від 36 гектарів молодих посадок залишився тільки спомин. Ляснула копітка праця і кільканадцять тисяч карбованців, затрачених на озеленення степу Скадовським лісгоспом. І нема надії, що на цьому місці найближчим часом випнеться із землі хоч один зелений пагінець.

Будемо відвертими: турист до цього благословленого куточка поки що валом не повалив. Але нам здається, що тут уся заковика — просто у відсутності реклами. От ми й вирішили трохи допомогти у цій справі керівникам радгоспу. А заодно й правлінню колгоспу імені Блюхера Каховського району, де власну маленьку Сахару створено дещо сучаснішим способом: 19 гектарів молодого лісу було вим'ято автотранспортом. Прислужиться, сподіваємося, наша реклама і керівництву радгоспу імені 50-річчя Жовтня у Горностаївському районі, де шість гектарів лісопосадок переорали плугами...

Побоюємося, правда, що для таких завзятих ентузіастів екзотики, які працюють у названих господарствах, це ще — не абсолютна межа. Дивись, ввійдуть у смак — і ще не один десяток гектарів зелених насаджень у пустелю перетворять. Таку, знаєте, екзотичну-екзотичну. Якщо, звичайно, ніхто іншого палкого ентузіазму вчасно не охолодить.

С. ДАВИДИЧ.

Херсонська область.

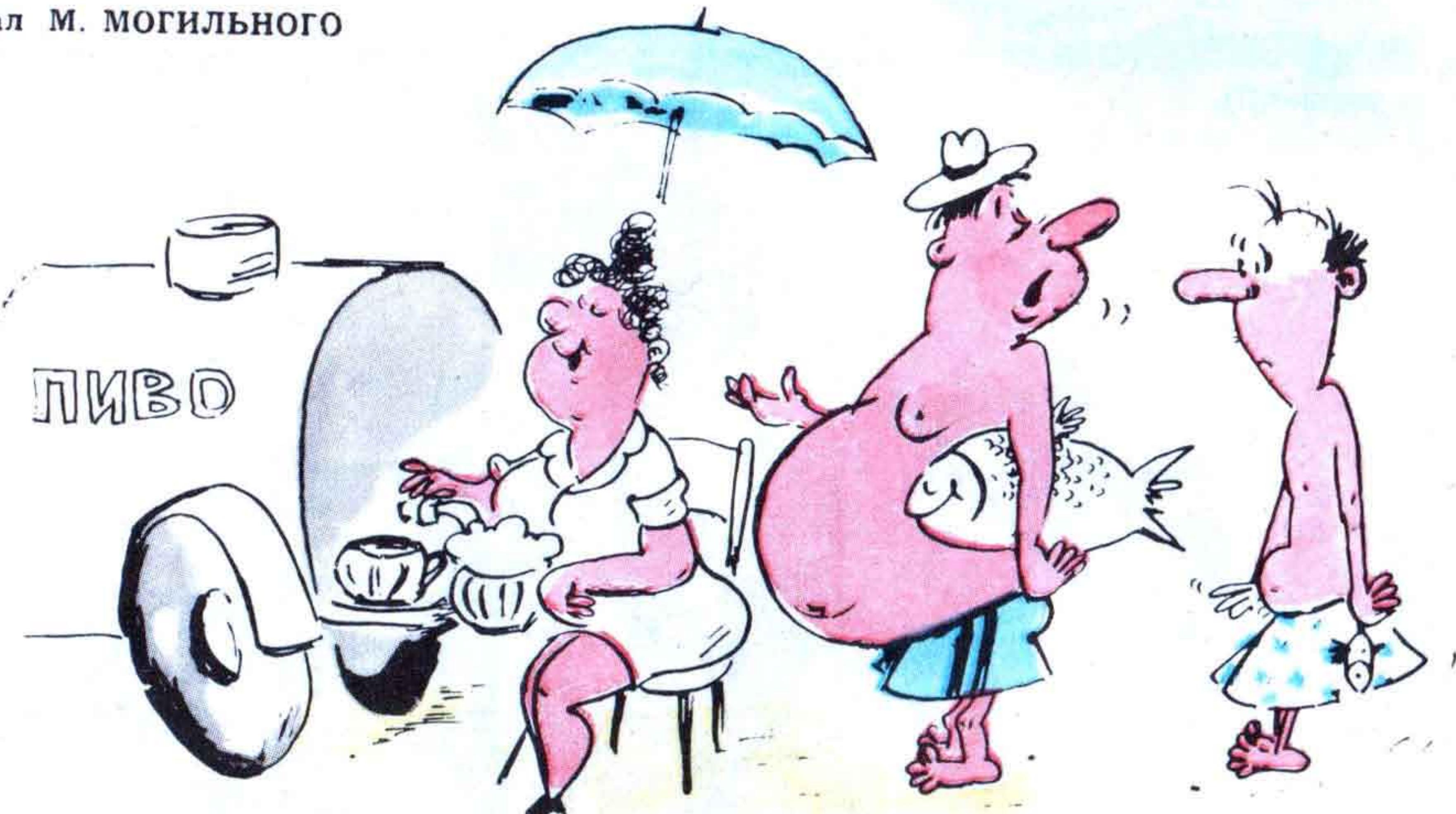
ПО БАРХАНАХ НЕ ХОДИТИ!

— От бачиш, — підняв угору вказівний палець Іван Петрович. — Сива історія! А чому? Понасаджували лісів, понабудовували іригаційних споруд... Словом, остаточно знищили первісний незайманий ландшафт! А що нам нащадки скажуть, га? Скажуть, не залишили жодного куточка, де б можна було справжню пустелю побачити. То я оце собі й міркую: а чи не створити нам, поки не пізно, такий собі своєрідний заповідник? Відновити на кілька десяти гектарах справжню, діку пустелю, з пісками й самумами, і таблиці порозставляти: «По барханах ходити заборонено! Га?

всю рослинність у Месопотамії. А чим наші вівці гірші? Я гадаю — не підведуть!

Така чи не зовсім така розмова відбулася між Іваном Петровичем та Леонідом Георгійовичем — ручатись не будемо. Але слово одразу ж було підкріплено ділом. Махнув чабан гирлигою — і отара, постукуючи ратичками і подзвонюючи тронками, понеслася на ділянку молоденського соснечка.

Баран-вожак першим досяг оксамитової смужечки і, роздувши ніздрі, з насолодою вдихнув смолянисто-гіркуватий запах глиці. Роз-

— За мною краще не ставайте, бо вам усе рівно пива не вистачить!

Без слів.

«Шановна редакція! У 1973 році видавництво «Урожай» видало книгу «Рекомендації по технології виробництва молока на фермах промислового типу». У ній, зокрема, описується промисловий комплекс по виробництву молока в радгоспі «Знамя»... Так от, немає ніякого промислового комплексу в радгоспі «Знамя»...

Я. Г. ЧУГУНКОВ, кандидат сільськогосподарських наук.

— Як це немає? А куди ж він подівся? — запитав я у тваринників радгоспу «Знамя», помахуючи брошурою видавництва «Урожай».

— Нікуди він не подівся. Промислового комплексу в нас і не було, — відповіли тваринники.

— Що значить, не було! — суворо заперечив я. — Ось тут чорним по білому написано, що комплекс існує...

— Дивно, — знизали плечима тваринники. — А ми й не знали.

— Отож-то, — присоромив їх я. — Науково підковуватися треба. А то захопилися тут самою практикою і навіть не догадуєтесь, що про вас наукові праці пишуть, скоро, дивись, докторські дисертації захищати почнуть. До речі, багато до вас іздять по досвід?

— Який у нас досвід! — знітилися тваринники.

— Не прибіднуйтесь, — підбадьорив їх я. — Якщо ваше господарство пропагується у «Рекомендаціях по технології виробництва молока...», рекомендаціях, які розробляли кандидати сільгоспнаук під керівництвом відповіального за випуск — теж кандидата М. М. Лотоша, — значить, є що у вас переймати. Ну, скажімо, вашу технологію «безприв'язного боксового утримання корів з фіксацією їх біля годівниці».

Тваринники перезирнулися.

— Хіба не цікаво подивитися, як «корови відпочивають в індивідуальних боксах»? — цитував я далі «Рекомендації». — «Довжина боксу 2,1 м, ширина 1,1 м. На кожну корову обладнують один бокс...».

— Якби ж то, — зітхнули тваринники.

— Вони що, ігнорують індивідуальні бокси? — здивувався я. — Звікли колективно відпочивати?

— Немає в них індивідуальних боксів, — пояснили тваринники.

— Невже потрошили?

— І не було николи, — уточнили вони.

— Але ж у вашому радгоспі «основний тип приміщень — боксовий корівник (мал. 3) на 200 корів... Шість таких корівників зблоковані торцями попарно в три ряди. Таким чином створюється єдиний кормовий проїзд для кормороздавча...».

ДЕ ВІДПОЧИВАЮТЬ КОРОВИ

— Мов у казці, — не витримав один із слухачів.

— Не у казці, а у вашому радгоспі, — поправив я.

— А що у нас іще є? — почулося запитання.

— Багато чого, — знову заглибився я у брошурі. — Є у вашому комплексі ще «родильне приміщення на 100 місць і телятник на 500 голів, доїльно-молочний блок з молочною кімнатою і службовими кімнатами, ветлікарня, гараж, комбікормовий цех із зерноскладом, наземні силососховища, вигульно-кормові майданчики для корів і молодняка з груповими годівницями, автонапувальними і навісами для грубих кормів...».

— Щось подібне я бачив у науково-популярному телефільмі, — зауважив один із тваринників.

— Не у фільмі, а в себе на фермі, — запевнив його я, — де, до речі, все механізовано. А в першу чергу — доїння. «Корів доять два рази на добу на чотирьох установках «Ялинка» (одна установка на 300 корів)».

— Немає у нас «Ялинок»! — з викликом мовив наймолодший з тваринників.

— Якщо автори брошури стверджують, що «Ялинки» у вас є, значить мають підстави.

— Бачите, — по-філософському почухав потилицю молодий тваринник, — кілька років тому ходили чутки, що у нас будуватимуть оцей промисловий комплекс. Може, автори вирішили

сповістити про це, але переплутали майбутній час із теперішнім, як інколи роблять фантасти...

— Припустимо, — погодився я, ховаючи «Рекомендації», — але що ви на це скажете? — дістав я із портфеля солідний науковий фоліант.

— «Добір корів і формування стада на промислових комплексах». Автор — кандидат сільськогосподарських наук А. Я. Попов. Те ж саме видавництво «Урожай», 1974 рік.

Тваринники прикипіли до мене очима.

«Безприв'язне утримання корів, — зачитав я, — з фіксацією тварин під час годівлі біля кормового столу, розташованого в приміщенні з одного боку і відпочинок тварин в індивідуальних боксах, розташованих з іншого боку; доїння корів в окремому доїльно-молочному блокі. Така технологія виробництва молока знайшла практичне застосування в радгоспі «Знамя» Ворошиловградської області».

Далі я ім прочитав у інтерпретації А. Я. Попова всі ті дані, які щойно вичитав з «Рекомендацій». I про «основні типи приміщень», i про «шість боксовых корівників, зблокованих торцями попарно в три ряди», завдяки чому «створюється єдиний кормовий проїзд», i про «доїльно-молочні блоки з чотирма установками «Ялинка», i про «вигульно-кормові майданчики».

Тваринники були приголомшені.

— А може, ми просто не помічали того комплексу? А насправді він у нас є? — несміливо зауважила синьоока доярка.

— Безперечно, — підтримав я її, — інакше чого писав би про це що один кандидат сільськогосподарських наук — І. Г. Зорін у своїй праці «Технологія виробництва молока на спеціалізованих фермах» (Видавництво «Урожай», 1975 рік). Ось послухайте: «Спеціалізована ферма в радгоспі «Знамя» Ворошиловградської області розрахована на 1000 корів, 300 нетелів і 5000 голів телят... У доїльно-молочному блокі встановлено 4 установки «Ялинка»...

— Чуете, виявляється, у нас найпередовіша технологія! — іронічно вигукнула доярка. А нас чомусь на всіх районних нарадах лають, кажуть, що ми по всіх показниках пасемо задніх. Особливо по надоях.

І все ж таки іронія дівчини мене не переконала. Припустимо, що в першоджерелі цього наукового дослідження — «Рекомендаціях по технології виробництва молока» — справді помилки. Буйна фантазія так розпалила уяву авторів, що вони ладні були приспати далеко не передовій фермі найпередовішу технологію. Але як розуміти наукові твори А. Я. Попова та І. Г. Зоріна? Звідки вони дізналися про той промисловий комплекс, якщо в радгоспі його ніколи не існувало?

Не станемо ж ми вважати, буцімто солідні науковці з ученими ступенями просто посписували оті абзаци з «Рекомендації по технології виробництва молока на фермах промислового типу». При тому посписували бездумно, як списує несумінній школя у неуважного сусіда. I виходить потім, що п'ять черевиків мінус одне яблуко дорівнює двом паровозам...

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

НЕ ТОЙ НАКАЗ

— Що ж це воно виходить, товаришу Гусочка! Не слухаєшся, наказів не визнаєш! Якби кожен будівельник отак працював, так ми за літо не те що будинку тваринників, а й собачої будки не зліпили б. Ну, скажи на милість, чому ти не закінчив роботу на кроквах?

Тесляр мовчав.

ГУМОРЕСКА

— Тебе ж питают — все більше заводився виконроб. — Ти чуєш мене?

— Чую.

— Говори ж, чому мого наказу не виконав?

Тесляр:

— Наказували так.

— Як?

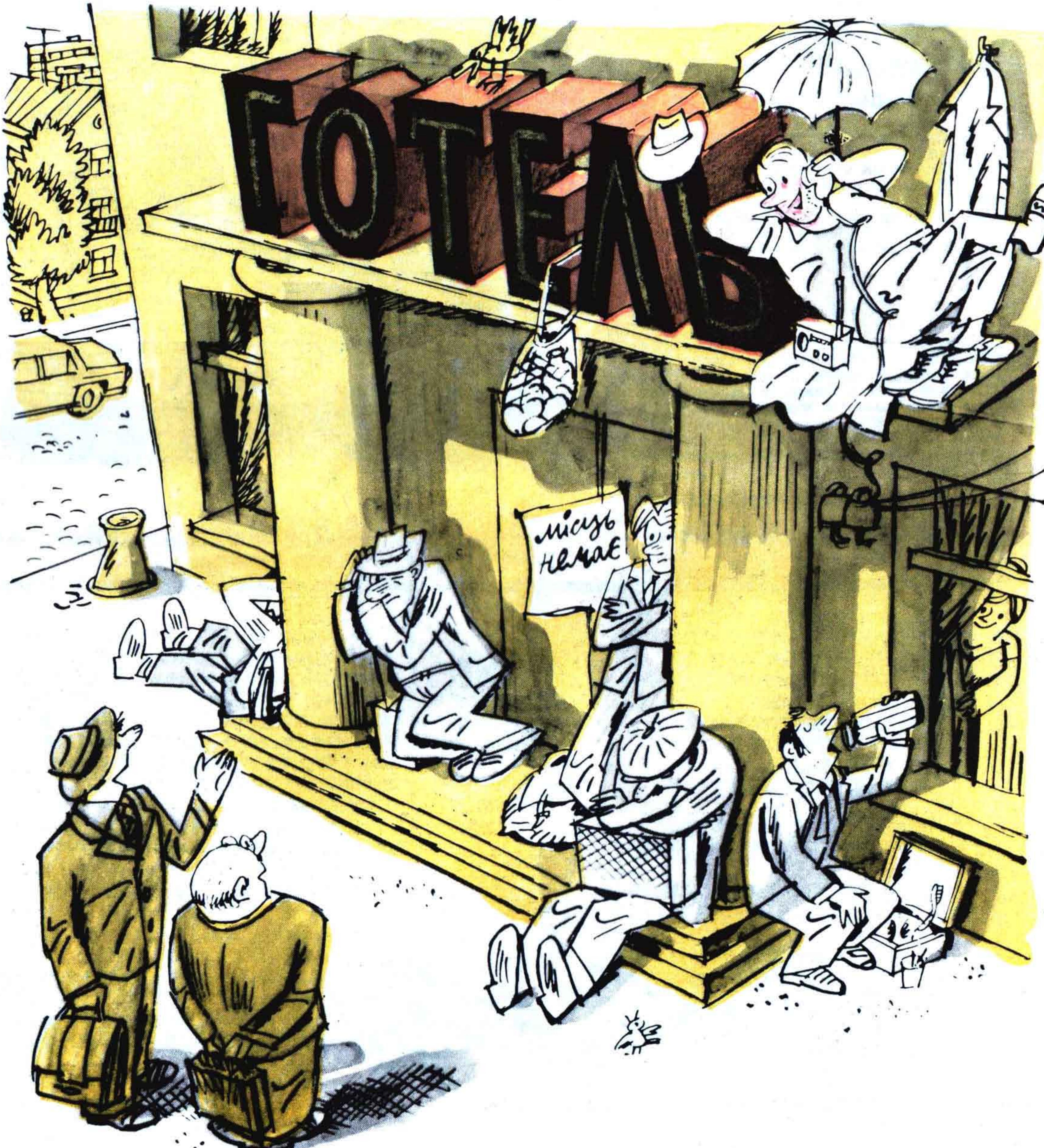
— Не твердо...

— Та як же твердіше наказувати?

— Ех! Комусь кажіть! Без лайки наказували, значить, робота не термінова. Я ж вас знаю!

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ото влаштувався, та ще й на м'якому знакові!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі ім. Ілліча Бахмацького району на Чернігівщині заплутали бухгалтерський облік, внаслідок чого зі складу було незаконно списано понад 5 тонн ячменю, на фермі приховано 7 теличок та ін. Колгоспники написали про це Перцеві.

Як повідомив заступник начальника обласного управління сільського господарства тов. Бо-

родавкін, факти підтвердилися. За нездовільне виконання своїх службових обов'язків і неправильне оформлення документів бухгалтера колгоспу Іващенко і завідувача фермою Косача з роботи знято. Зоотехніку колгоспу Пархоменко оголошено сувору догану. Матеріали про фіктивне списання ячменю комірником Гриценком передані слідчим органам.

Невдячна Халдеєва

ГУМОРЕСКА

Дивна ця бабка, Халдеєва. Сьогодні вівторок, неприйомний день. Семен Іванович зайнятий. Розбирає папірці разом з Федором Степановичем. А вона прийшла і стала на порозі, як стовп.

Двері до кабінету Семена Івановича у нас завжди напіввідчинені. Усім видно, що Семен Іванович зайнятий. А Халдеєва стала і стоїть над душою.

Через це я заглиблюся у списки не можу.

— Сьогодні, — повторюю, — шановна, вівторок. Ви після завтра приходьте — і начальник вас прийме.

— Після завтра я не можу, — відповідає Халдеєва. — У мене термінове питання до Семена Івановича. Я зачекаю, коли він звільниться.

— Ну, чекайте, — кажу я. — Тільки сідайте.

— Ні, — каже, я постою.

А Халдеєві вже за шістдесят. Не можу дивитися, коли літня людина стоїть. Сам підніс стільчик: сідайте, шановна.

Сіла. Я потрохи заглиблюся у списки. А вона все сидить. Семен Іванович і Федір Степанович перебирають папірці. Минуло дві години.

Відчуваю, що далі не можу заглиблюватися. Увімкнув кип'ятильника, підношу їй склянку чаю з цукром та лимоном.

— Пийте, — кажу, — а то Семен Іванович все одно зайнятий.

Поки Халдеєва п'є, я знов у списки заглиблюся. Минуло ще дві години.

Семен Іванович і Федір Степанович пішли на обід.

— Нічого, вони швиденько, вони тут у дворі перехоплять, — кажу Халдеєві.

А вона сидить, як статуя. Відчуваю, що знову нічого не можу робити.

Дістав я свій обід. Один бутерброд та одне яблуко подаю Халдеєві.

— Спасибі, — каже, — я не хочу.

Я поїв і заглибився у списки. Не помітив, як Семен Іванович повернувся. Знову сів перебирати папірці.

А Халдеєва не йде — та й годі.

Я знову підвіся і запропонував їй свіжі журнали: «Советская авиация и космонавтика» та «Старт». Гортас вона їх, сумна така, а я потихеньку у списки заглиблюся.

Через дві години не витримав — вийшов перекурити, хоч я й не палю. Вертаюсь — Халдеєва все ще сидить. Обличчя в неї просто кам'яне. Розповів їй анекдот про Маврикіївну. Навіть не посміхнулася. Семен Іванович і Федір Степанович перебирають папірці, і видно, що ім ще багато перебирати. А я через цю Халдеєву працювати не можу.

«Нехай, — думаю, — щоб потім не казала, що ми такі-сякі», — і простягаю їй набір поштових марок.

— Беріть, — кажу, — це вам. Назовсім.

Вона на мене дивиться, як на дівака. Минуло ще дві години — тут і робочий день закінчився.

— Все, — кажу Халдеєві з полегшенням, — сьогодні вже пізно. Приходьте після завтра.

А Халдеєва підвідиться і каже:

— Ех ви, бюрократи бездушні! Погибелі на вас немає! — і пішла, grimнувши дверима.

Я аж заточився від образів: які невдячні бувають відвідувачі! Ти до них всією душою — а вони хоч би «спасибі» сказали.

Олег ШАБЕЛЬСЬКИЙ.
м. Харків.

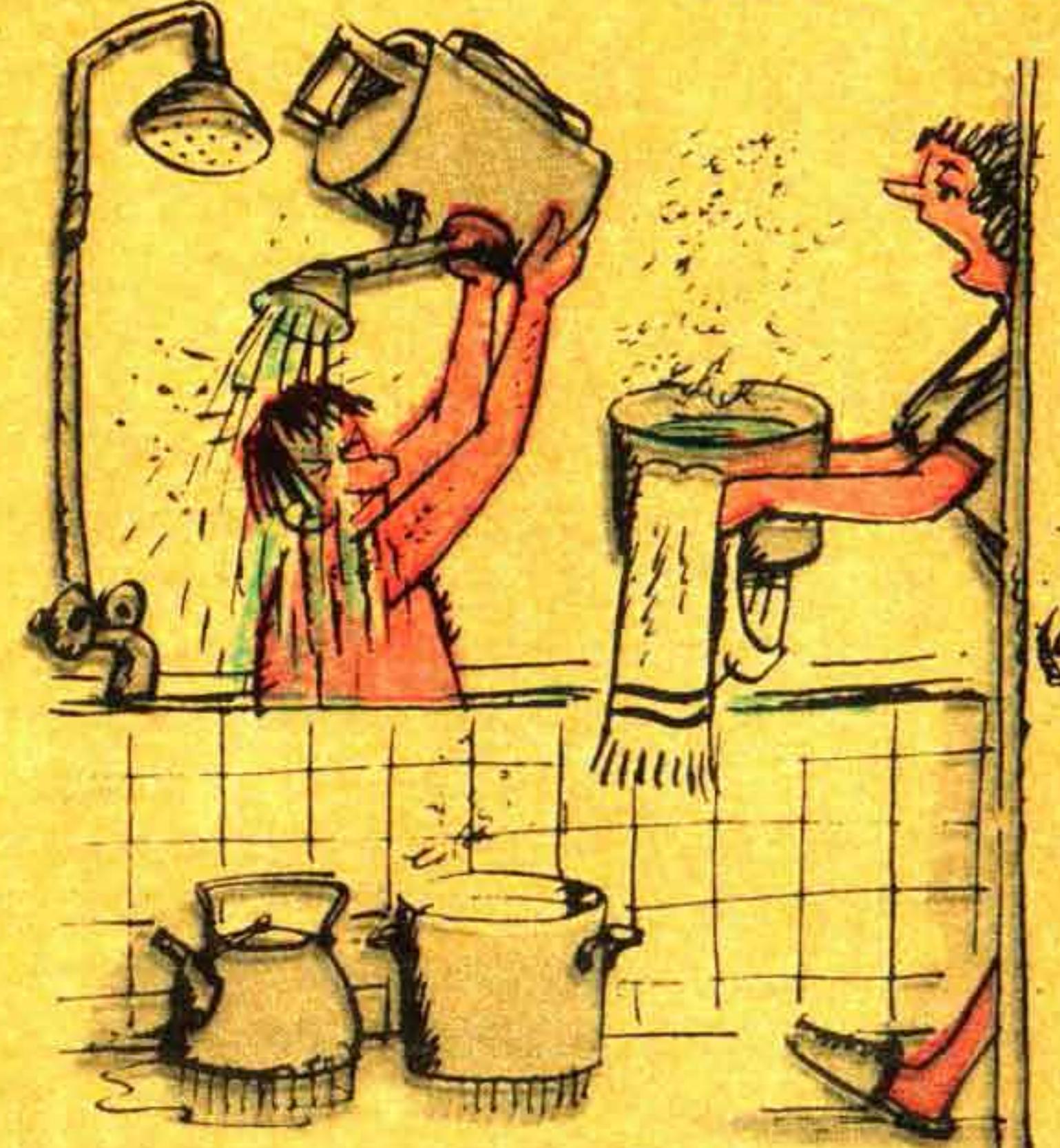
КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментують художники)

БОРОДАТИ ПЛОМБИ

Минуло вже п'ять років, як заселили стоянку будинок № 57, що по вулиці Свердлова в місті Ізюмі (Харківщина). Але й до цього часу тут не підключили газових колонок — на них висять пломби.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Набридо воду для тебе гріти, якщо хочеш купатися, то ходи в лазню, як усі в нашому будинку...

БІЛЬШЕ НЕ РЕМОНТУВАТИМУТЬ!

Ще у квітні 1975 року Летичівський міжколгоспбуд (Хмельниччина) відправив на Івано-Франківський ремонтний завод автомашину ГАЗ-53 Б, яка стоїть там і нині. «Зате після цього ви й більше не ремонтуватимете, — обіцяють міжколгоспбудівцям ремонтники. — Прийміні — у нас!»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ми залишимо її в себе назавжди, і вам ніколи не доведеться здавати її знову в ремонт...

А У НАС — КЕРОГАЗ...

Вітліту багато жителів селища Билбасівки користуються керогазами, а от Слов'янська районна споживспілка (Донеччина) гасу єюди майже не завозить.

Мал. І. КОГАНА

— Не бійся, тут гасом вже давно і не пахне!

Народні УСМІШКИ

ВИГРАШ

Чоловік придбав два лотерейних квитків. На один із них випала автомобільна. А чоловік усе одноходить незадоволений.

— У чому річ? — спитали знайомі.

— Та радий, — буркнув той,

— але не можу простити собі,

— що купив ще й другого квитка.

Надіслав М. ПОЛІЩУК.
м. Радомишль
Житомирської області.

ПОЧІМ ТКАНИНА?

До продавця звертається молода дівчина:

— Почім ця тканина?

— Дуже дешево — по цілунок за метр.

— Я беру три метри. Ось адреса. Приходьте, і моя бабуся з вами розрахується. Тканина — для мені...

ОСВІДЧЕННЯ

«Дорога Таню, — пише молодий чоловік, — вибач мені, я стаю тим забдукуватим... Учора я освідчився тобі хохоні, тільки не пам'ятаю, дала ти згоду чи ні?»

«Дорогий Колю, — відповідає дівчина, — я знаю, що відповіла «так», але забула — тобі чи кому іншому?»

Надіслала Т. ХРУЦЬКА.
с. Козельщина
Полтавської області.

— Скільки заплатила?
— Дрібниці: три бабусині пенсії.

— Насамкінець, друзі-еккурсанти, пропоную захоплючу подорож на місцеву Остерську бавовняно-ткацьку фабрику.

— А що ми побачимо?

— Несучасне виробництво.

— Надусчасті?

— Зовсім навпаки! Допотопне. Погдемо?

— Питаєте! Це дуже цікаво.

— Усі на місці? Рушаймо, товариші водій..

За кілька хвилин туристи галасли-

ляли, а сукали мотузки. Асфальту, як бачите, ніде немає. Ходімте далі. Зверніть увагу на спецмашину з величезним баком, куди наливають рідину чорнильного кольору. Це — відпрацювання вода. На сучасних заводах і фабриках вона стікає по трубах у відстійники. А тут її возять.

— Куди?

— За місто, на відстань п'ять кілометрів. Трьома автомашинами і трактором. Як возили за царя Гороха, коли досвіду у людей було трохи

ПОРОЗУМІЛИСЯ

— Де це ти був? — сердито запитує батько сина.

— У лікарі.

— Сам?

— Ні, з хлопцями.

— А якби ви заблудилися, що б

ми з мамою робили?

— Мабуть, шукали б нас...

НІКОМУ ЧИТАТИ

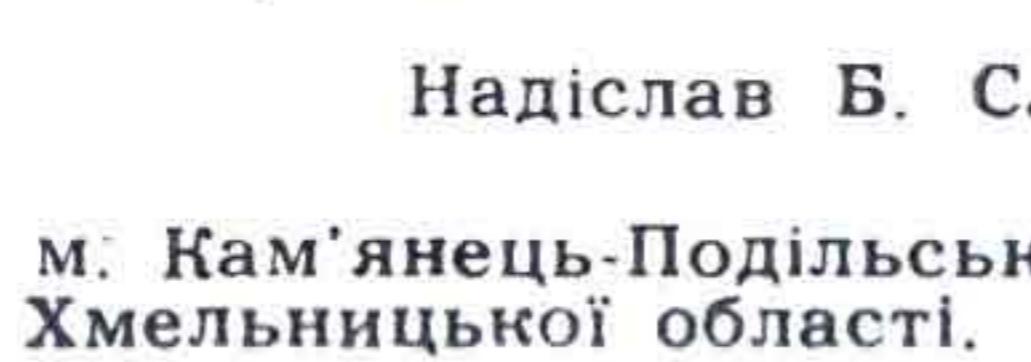
— Дідуся, почитай мені, будь ласка, казочку! — просить онучка.

— А ти що, сама не вміш?

— Умію.

— А чому ж не хочеш читати?

— Нікому читати: у мене ж немає онуччини...

Надіслав Б. СЛЮСАР.

м. Кам'янече-Подільський
Хмельницької області.

Народні УСМІШКИ

НУ ТО ЙЩО!

Заходить до лікаря в кабінет чоловік і каже:

— Лікарю, вилікуйте мені свиню, а то щось стала погано їсти.

— Я ж вам не ветлікар, а хірург, — усміхнувся той.

— Ну то ѿ що? Свиня ж не пойме.

Надіслав М. ВОЯТЮК.

с. Добриводи
Червоноармійського району
Ровенської області.

МИНІАТЮРИ

ФОРМА І ЗМІСТ

Перед начальником
Він гнеться, як лозина;
У нього на губах —
Улесливі слівця.
А думка в голові —
Лише одна-єдина:
Як вихопити
Із-під начальника стільця.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ПЕРУКАР

У крісло видавниче вліз
І вже —
Всіх під свою гребіночку стриже.

СВІЙ ЧИТАЧ

У нього гонорарчики багаті,
Бо книжечок, як кажуть, ціла
тъма,
А читатів, окрім дочки і зятя,
Дружини та тещі, не шукай —
чортма.

У ДВІ ЗМІНИ

Удень —
Зі скаргами повсюди грюка
в двері.
Вночі —
Іх виливає на папері.

Петро ГОРЕЦЬКИЙ.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Острий
Чернігівської області.

ДМИТРУ МОЛЯКЕВИЧУ — 50!

Можливо, хтось прокоментує:
мовляв, піввіку — то не жарт...
Ну, а Дмитро собі — жартує,
бо він перчанський має гарп!

І ті дотепні гості жарти —
не просто — так собі, слова:
комусь від них буває жарко,
комусь — і холодно бува...

Так хай нуртує повнокров'я,
так хай не тупиться перо,
щоб жартувалось на здоров'я
і добрим людям на добро!

Текст В. БОЙКА.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

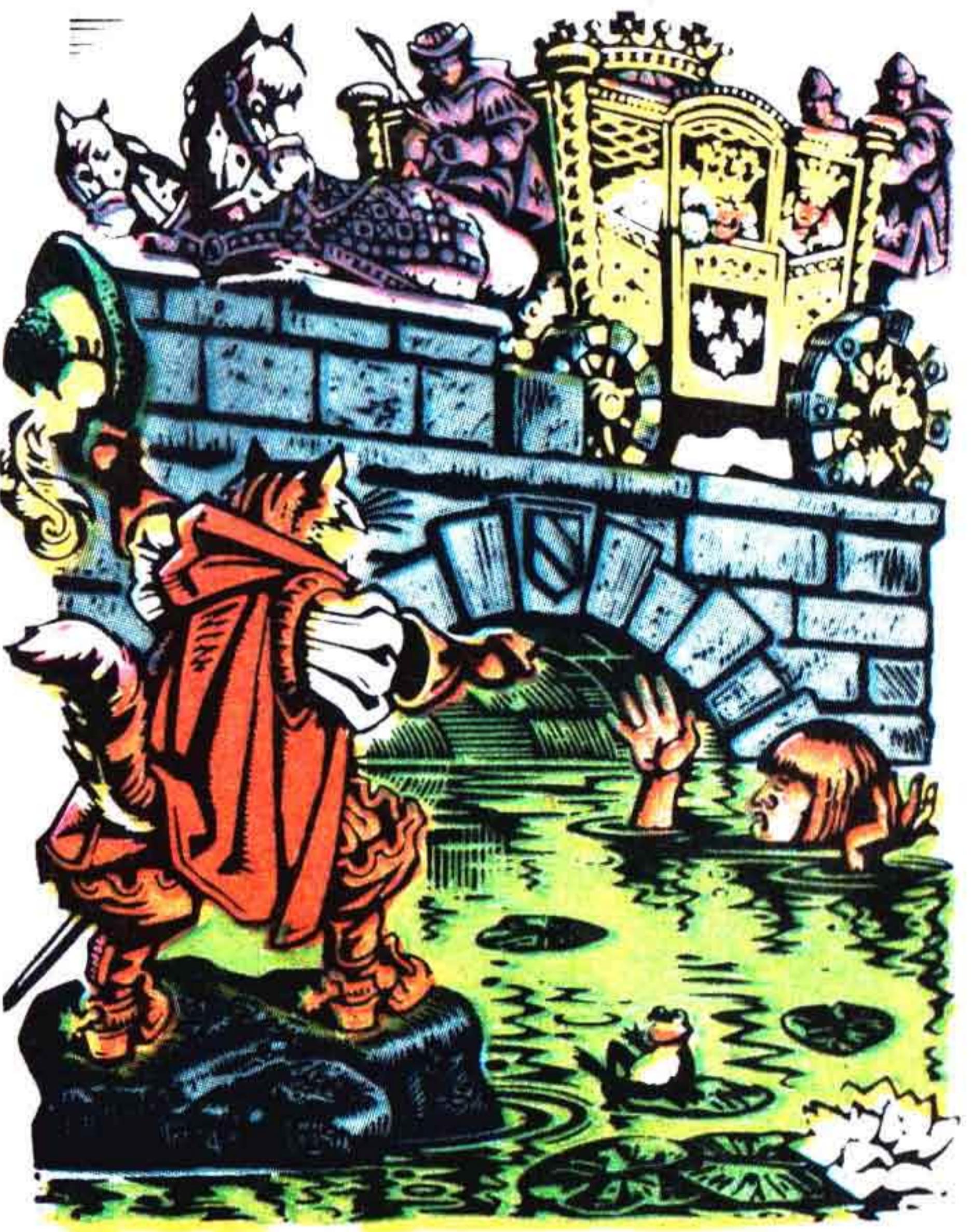
Мал. Р. САХАЛТУСВА

КІТ У ЧОБОТЯХ

1.

Один мірошник залишив спадщину трьом синам. Старший забрав собі млин, середній одержав осла, а молодшому лишився Кіт. Молодший брат дуже засмутився, діставши таку мізерну частку. «Не журіться, хазяїне, — сказав йому Кіт. — Дайте тільки мені торбинку та замовте пару чобіт, щоб зручніше було ходити по чагарниках, і ви побачите, що ваша частка не така вже й погана, як вам здається».

4.

Одного разу, довідавшись про те, що король із дочкою, вродливою принцесою, іде на прогулянку берегом річки, Кіт сказав своєму хазяїнові, щоб той вліз у річку. Коли король підіхав до них, Кіт закричав: «Рятуйте, рятуйте, маркіз Карабас потопає!» Король звелів урятувати маркіза, запросив його в карету і дав королівське вбрання, бо Кіт сказав, що одяг маркіза вкрали злодії. Маркіз дуже сподобався королю і принцесі.

2.

«А що коли й справді Кіт допоможе мені в моїй біді?» — подумав молодший брат і купив Котові гарні чоботи. Кіт вправно натяг їх, перекинув торбинку через плече і пішов у гайок ловити торбинкою кроликів та куріпок.

5.

Карета з королем, принцесою і маркізом поїхала далі, а Кіт побіг попереду, попереджаючи всіх стрічних, щоб говорили королю, що навколоїні ниви належать маркізу Карабасу. Король був здивований, що у маркіза такі великі володіння. Нарешті Кіт забіг до чудового замку, хазяїном якого був багатий людожер. Кіт запитав у нього, чи правда, що той може обернутися на лева. «Так», — відповів людожер і обернувся на такого страшного лева, що Кіт дуже перелякався. «А на миші можете обернутися?» — спитав Кіт. І людожер обернувся на мишу. А Кіт накинувся на неї і з'їв.

За мотивами казки Шарля Перро
«Кіт у чоботях»
Малював художник Г. В. Малаков

3.

Свою здобич Кіт поніс у палац до короля. Коли Кота ввели в королівські покої, він низько вклонився королеві й сказав: «Ваша величність! Ось цих кроликів та куріпок мій пан маркіз Карабас (таке ім'я вигадав Кіт своєму хазяїнові) наказав мені подарувати вам від його імені. — Скажи своєму хазяїну, — відповів король, — що я йому дуже вдячний і задоволений з такого подарунка».

6.

Коли король, принцеса і маркіз підіхали до замку, Кіт сказав: «Прошу ласкати, ваша величність, у замок маркіза Карабаса!» Маркіз подав руку принцесі, і вони пішли слідом за королем. Король був у захопленні від багатства маркіза Карабаса і сказав: «Якщо хочете, пане маркіз, ви можете стати моїм зятем». І маркіз того ж дня одружився з принцесою. А Кіт став дуже поважною особою і полював на мишай тільки для розваги.

О, ПІДНЕСИ!

Мов плечі мило, у глечика боки.
Опуклість глечика заспрагло гладять
руки.
Вино міцне, і мед його терпкий —
як поцілуон опісля розлуки

Але таки не глечику й вину
Благодійно поклоняюсь досі —
Боготворю лише її одну
Ту,
що вино у глечику підносить.

(Олег ОРАЧ. З добірки «Вересневі квіти». Журнал «Вітчизна» № 1 за 1976 р.).

Тебе, немовби чарку із вином,
Погладжують мої тримтячі руки.
Немов гіркий п'яніца в «Гастроном»
Опісля двотижневої розлуки —
Так я до тебе, мила, увірвусь
І на порозі навіть ніг не витру,
Міцним цілунком жадібно уп'юсь,
Неначе «Екстри» вихило півлітру.
Але як хочеш ти, щоб ночі й дні,
Як на святу, молився я на тебе, —
Налий сто грам усе-таки мені,
Не поскупися! Закусі — не треба.

Василь ШУКАЙЛО.

По хмарі —
ВОГО-О-ОНЬ!

— Зараз полле, як з відра, — сказав мій попутник, коли ми підходили до села Черкашани.

Я з острахом подивився на хмару. Але в цю мить у селі щось бабахнуло. Хмари — як і не було. Попутник аж присів від здивування.

Побігли ми на звук. Дивимося, а біля Будинку культури сидять чоловіки і спітнілі лоби витирають.

— Це ви, — питаемо, — ото так бабахнули?

— Ми, — гордо відповідають, — ось із цієї гармати. Ледве встигли кляту хмару розбомбити.

— А для чого ж ви її розбомбили? Дощ, — то ж на врожай добре.

— Комусь, може, й добре, а нам не дуже. Бачите, он який у нас Будинок культури будівельники із Миргородської перевісної механізованої колони змурували? Змурували так-сяк, а дах взагалі символічний поставили. Майже п'ятсот тисяч карбованців наш колгосп їм за це виплатив. А в Будинку культури ж бібліотека. Як тільки дощ, то десять тисяч примірників книг — хоч викручуй. А спортзал перетворюється на справжнісінський басейн. Ну, спортзал, то ще півбіди. А коли у залі починає капотіти, тоді... Та що там говорити, коли підлогу там довелося усю зірвати. Так ми вирішили — з гармати по хмарах!

— Здорово придумали, — похвалили ми їх.

— Здорово то здорово, тільки інша біда. Коли стріляємо, то доводиться стіни Будинку культури підпирати, бо ж будівельники так старалися що, було колись, одна стіна впала...

— То нехай той, хто будував, їх і підпирає, — порадили ми.

Але гармаші так нічого й не встигли відповісти, бо на горизонті з'явилася нова дощова хмаря.

I. КАРУН.

Ти пишеш,
ВОНИ ПИШУТЬ...

ГУМОРЕСКА

— Заходьте, бабусю, заходьте, люба! Ну, що там трапилося? Так, так... Яке неподобство! Ще в травні води не стало? У всьому дворі?.. І скаржилися і лаялися?.. Ай-ай-ай!.. І ніхто не приходив? Приходив. Сантехнік. По два карбованці з квартири вимагав? Який хапуга. Та ми його... Це дуже добре, що ви прийшли до нас, у райжитлоуправління. Що? Втретє? Ще краще. Зв'язок з людьми, так би мовити, з масами — це наша найголовніша мета. Зараз я подзвоню в ЖЕК і все з'ясуємо. Кому догану, кому хвоста накрутимо, а можливо, і виженемо. Що? Не вигонити? Зовсім води не буде? Бабусю, у який вік живете? Ось зараз я їм... Поки в ЖЕК дійдете — все з'ясується. Ідіть, люба, ідіть...

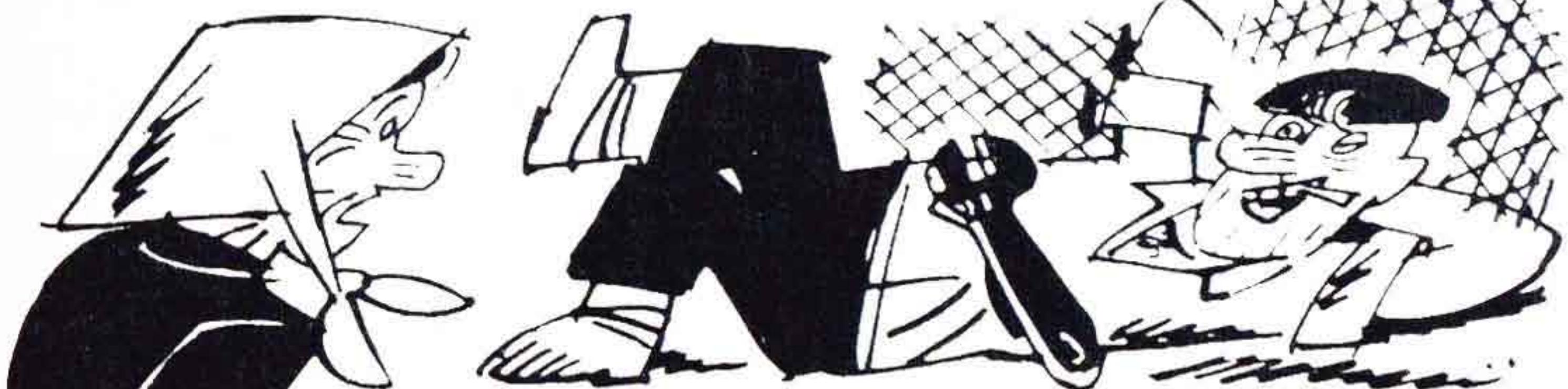
— Так, так. Дзвонили мені, дзвонили. З райжитлоуправління дзвонили. В курсі, в курсі... Та чи ж варто було туди йти? Либонь, вже вісімдесят шість. Ну, ну. Все одно. Прийшли б прямо до мене. Ми б тут усе ладком, ладком, ладком... Що? Приходили? Чотири місяці тому?.. Так, так... Пам'ятаю. А він що? По два карбованці? Який негідник! І більше не приходив? Напевне, важливіший об'єкт трапився. Знаєте, турбота про людей у нас на першому місці. Та не хвилюйтеся. Все буде в порядку. Я поспішаю на засідання, то ви вже зачекайте нашого інженера. Ми з ним розмовляли. До побачення. Заходьте частіше. А то за турботами і людей не бачиш. Так я пішов, а ви тут у коридорчику...

— Шановна Ганно Іванівна, ну невже ви не могли раніше прийти? Ми б разом щось тут придумали. Приходили? І зі мною зустрічалися? Клопоти, клопоти... Закрутишся, запаришся... Але все ж таки до вас приходили? Нахаба! Ну, ми ж йому... В час, коли свідомість нашого суспільства піднялась на таку височіну, — вимагати грошей! Ми йому... Хай знзє. Спокійно ідіть додому і чекайте. Завтра ж з'явиться.

— Що, стара, дошкрябалась? Водички закортіло? А я ще в червні казав... Отож бо. А сусіди як? Також... Зрозуміло. Міцні ви. Верблюд уже б давно здох, а ви все тягнете. Папірці пишете. Тьфу! А ще свідомі громадяни... Начальство оце зі мною балакало. Також про свідомість. Зрозуміло? Нерви тріпали. Хворий тепер. Руки тримтять. Не заперечуй, стара, знаю. Не пройде. Лікуватися треба. Це що стойт? Розтирання? А-а-а... Ох і бере. Як Христос у лаптиках пройшов. Тільки гасом тхне. Огірочка нема? Як один казав, ти пишеш, він пише, вона пише, ви пишете, вони пишуть, а мені своє робить. Общім, як через півгодини по троячці збереш, то по мені годинники звіряйте. Через четвертку години вода буде. От бач, от бач, і очі заблищали. Окликала стара. Ну, біжи, біжи, старенька! Ніжками, ніжками. А я трішки на канапку приляжу. Відпочину. Біжи...

A. ПАНАСЕНКО.

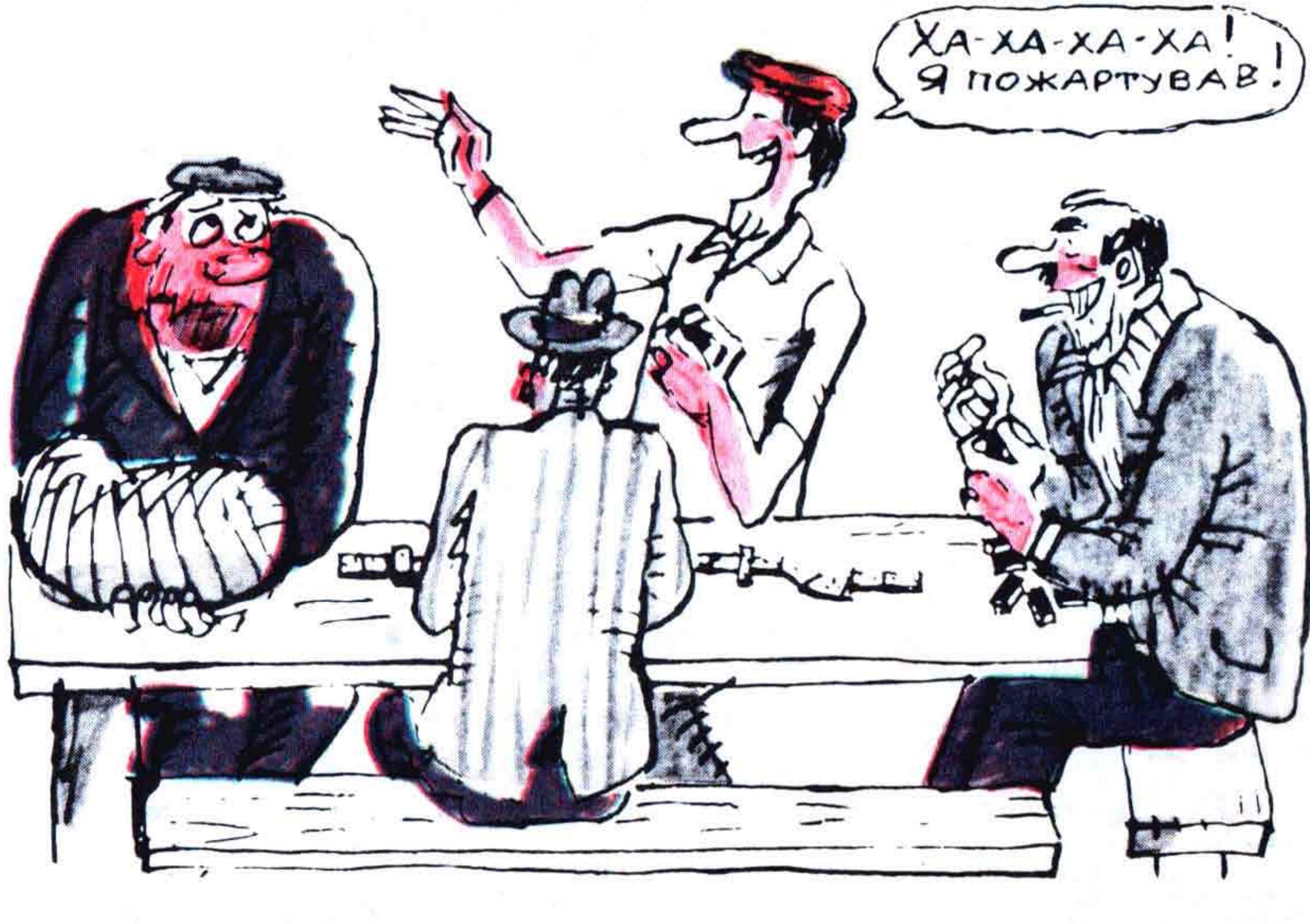
м. Одеса.

Дали
перци!

Керуючий Косарським відгодівельним пунктом Кам'янського району на Черкащині Березняк А. К. і завідуючий базою Добридень В. В. дружно вдарилися у комерцію. З метою особистої наживи вони порушували порядок прийому худоби, а також відгодовували тут свою, а потім вигідно її продавали. Лист про це надійшов до редакції.

Як повідомив голова Черкаського обласного комітету народного контролю тов. Терещенко, факти підтвердилися. За незаконні дії і зловживання Березняк і Добридень з посад звільнені.

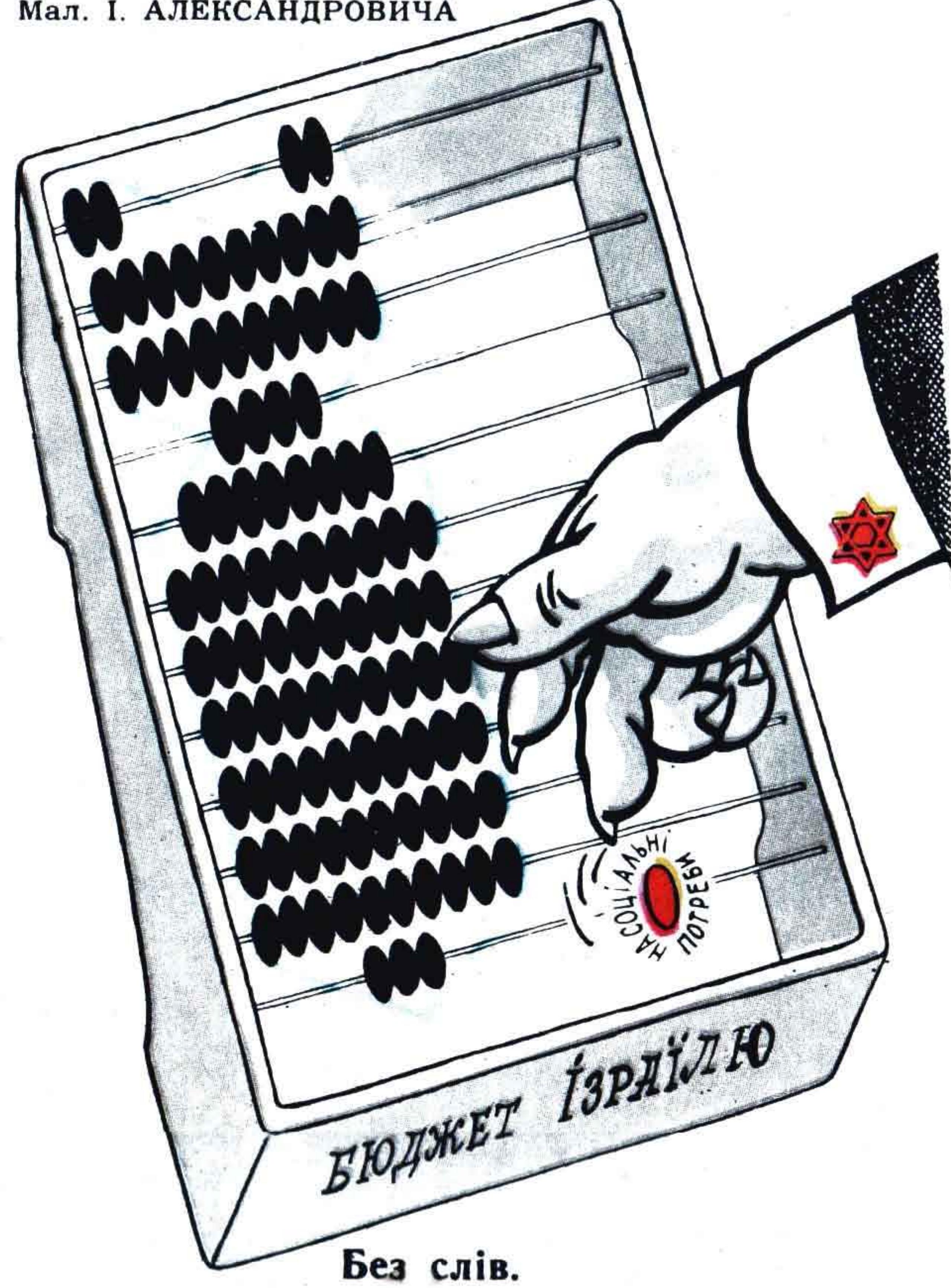

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Бюджет Ізраїлю на 1976—77 фінансовий рік передбачає істотне зниження асигнувань по всіх статтях, крім витрат на військові цілі.

(З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Нотатки про їхні поруки

ВІЛЛА І ЇЇ ВЛАСНИКИ

З сумом дивляться міські радиці англійського міста Каддингтон на гарну віллу посеред парку. Хоча податки за віллу сплачуються завжди вчасно, і на її власників ніхто не скаржиться, мер і його чиновники глибоко зітха-

ють, коли заходить мова про ту віллу. Живуть тут шість собак, яким три роки тому відписала своє майно колишня власниця вілли. І закони в даному разі на боці собак, а не людей.

ЗІПСОВАНА ЦЕРЕМОНІЯ

У брюссельській лікарні Сен-П'єр зібралися професори-терапевти, щоб разом із працівниками лікарні вручити почесну премію лікареві Дерксу за його видатну працю — найповніший, найфундаментальніший і найсучасніший підручник із легеневих захворювань.

Але урочисту церемонію дове-

лося розпочати без винуватця урочистості. Він приїхав трохи пізніше призначеної часу і довго вибачався перед поважною аудиторією. Та, врешті, причина запізнення була поважною: талановитий лікар і дослідник мусив саме того дня обов'язково відмітитися на біржі праці, бо він уже кілька місяців безробітний.

ДО ПИТАННЯ ПРО ЗРОСТАННЯ...

Казати, що в Сполучених Штатах заробітна плата не зростає — це значило б грішти проти істини, факти говорять про протилежне.

Ось вони.

За свідченням газети «Інтернешнл геральд трібюн» минулого року на 152 процента, до 403125 доларів на рік, підскочила зар-

платня віцепрезидента компанії «Дженерал моторс» Дж. Макдональда, на 106,9 процента, до 488750 доларів на рік, — президента тієї ж компанії Е. Естеса.

Ціни, як відомо, теж лізуть вгору, ніби малахольні, але при такому зростанні зарплатні шановні президенти, мабуть, можуть-таки якось цій біді зарадити.

ЗЕМЛЕТРУС

ГУМОРЕСКА

— Тату, що таке землетрус? — поцікавилася маленька дівчинка.
— Землетрус, донечко, це коли розколюється земля і все навколо руйнується.

— А у нас може бути землетрус? — перелякалась дитина.
— Ні, доню, — заспокоїв батько, — у нас землетруса не буває.
— А якщо він усе-таки буде? — не заспокоювалася дитина.
— Ну, тоді у нас почне здригатися підлога, в серванті дзвенітиме посуд, люстра буде гойдатися, і, можливо, вилетять шибки.
— Не лякай дитини, — втрутилася мати.

— А я не лякаю, — сказав батько, — я лише розповідаю про явище природи.

— Про явище треба розповідати правдиво, — сказала мати. — Хіба у нашому серванті може дзвеніти посуд, коли там його нема? Якісно дві склянки вазочки.

— Щоб продемонструвати середній землетрус, цього досить, — суворо відповів батько. — При п'яти балах буде такий передзвін...

— Ні, не досить, — скипіла мати. — У Тюлькіні передзвін почнеться вже при двох балах. Там уся квартира в кришталі.

— То, може, у неї не вистачає чогось іншого, — затрептів батьків голос. — Може, у неї чогось іншого нема.

— Чоловіка-тихтія у неї нема! — крикнула мати. — Та ще моїх клопотів. А в її чоловіка нема такої інтелігентної лисини, як у тебе. Зате є машина. І якщо раптом почнеться землетрус, у них буде на чому відходити від епіцентра.

— Зате мене вночі не трусить, — розсердився батько і грюкнув кулаком по столу. — Я сплю спокійно!

— Він також спить спокійно! — мати з такою силою штурнула на підлогу кулінарну книгу, що у вікнах забриніли шиби. — І, мабуть, не хропе, як вулкан під час виверження.

— Звідкіля ти знаєш, як він спить? — вибухнув батько і затупотів ногами.

У серванті почувся легенький передзвін.

— Як ти смієш запідохрювати мене? — заверещала мати і змахнула рушником, який тримала в руці. Рушник зачепив люстру, та західилась і впала на підлогу.

— Не дихай полум'ям, як кипляча лава! Нічого поганого я тобі не сказав, — прохрипів батько і гrimнув стільцем об підлогу...

— Я вже зрозуміла, — заплакала дитина, — я вже знаю, що таке землетрус...

Йосип ШАПІРО.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Дали
перци!

З колгоспу ім. Коцюбинського на Черкащині надійшов лист Перцеві про неполадки на тваринницькій фермі. А неполадки ті робила сама таки заінвестувала ферму Копова. Вона порушувала встановлений порядок обліку реалізації та забою свиней. На справедливі зауваження працівників ферми зовсім не зважала, а то й відповідала на них грубощами.

Голова Драбівського районного комітету народного контролю тов. Сологор повідомив редакцію, що факти підтвердились. За грубе ставлення до працівників ферми і порушення порядку обліку правління колгоспу звільнило Копову з посади заінвестувальної фермою.

Нотатки про їхні поруки

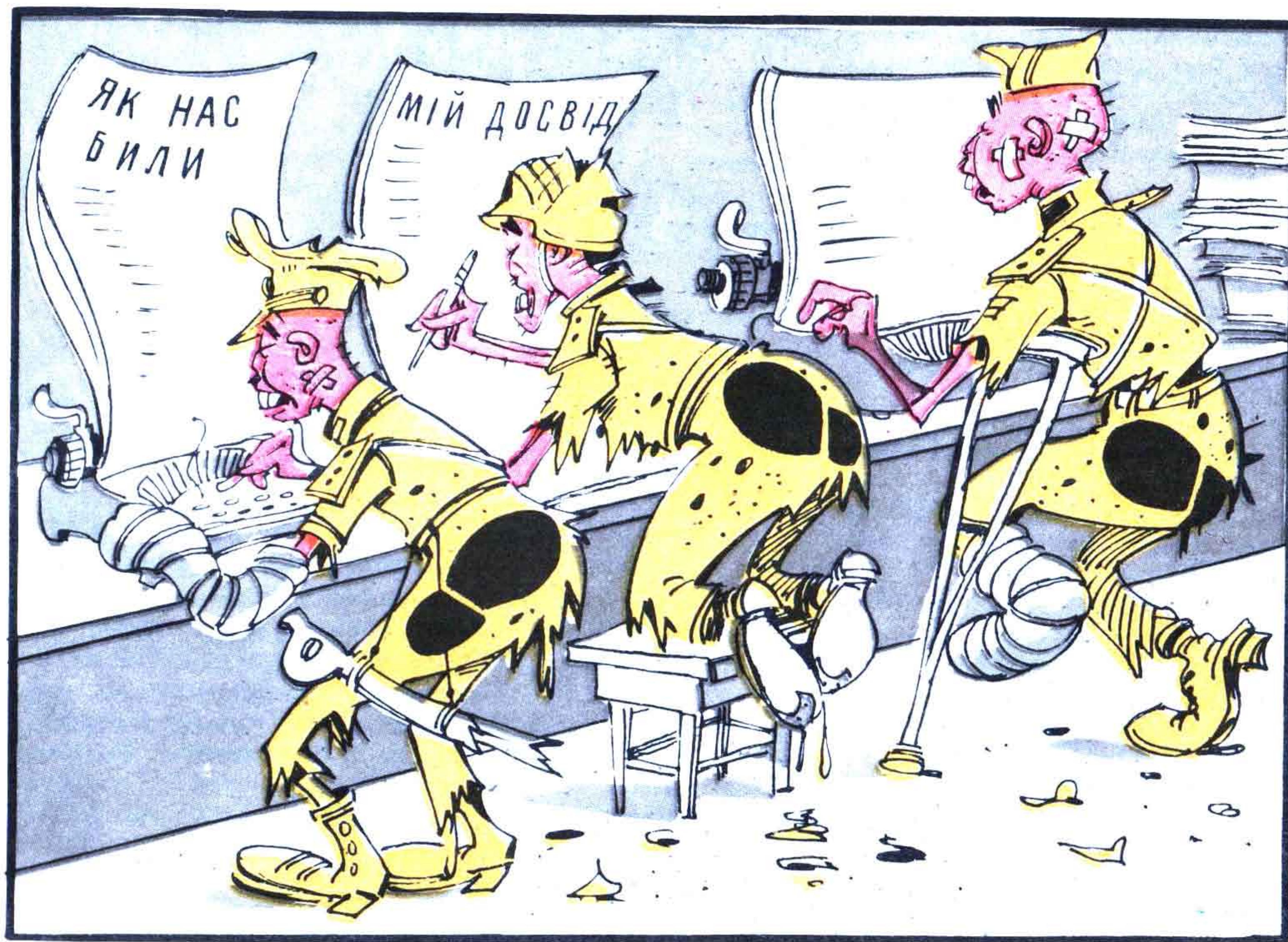
КРАСНОМОВНЕ ІНТЕРВ'Ю

Гінза — головна вулиця Токіо. Це вулиця банків, управління концернів, розкішних магазинів і ресторанів. На цій пишній вулиці один репортер мав розмову з 69-річним японцем, який розказав йому таке про своє життя-буття: «Ми починаємо їсти завжди в один і той же час, пізно вночі, коли ресторани виставляють свої покидьки, і закінчуємо свої нічні «банкети» рано-вранці, коли приїздять машини за сміттям». Цей старий чоловік уже роками не має роботи і даху над головою, ночує переважно на вокзалах у районі Гінзи. «Більшість із нас, — розказував злідтар, — були раніше будівельниками, зводили будинки на цій самій Гінзі. Тепер же, коли будівництво згорнулося, всі опинилися на вулиці і вештаються отак, як я».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Колишні південнов'єтнамські, лаоські і камбоджійські офіцери пишуть монографії, які будуть використовуватись у військових училищах США.

(З газет).

Наука битих.

ПРИГОДИ В ДОРОЗІ

Автобус на Широке запізнювався. Люди нервували й раз по раз бігали до диспетчера. Побіг і я, разом з іншими.

— Коли ж пойдемо?

— Майже на годину вже запізнююмось! — найдужче галасувала дама з песиком на повідку і з авоською, натоптаною якимись пакунками.

Диспетчер Дніпропетровської приміської автостанції № 2, симпатична жінка у блакитній формі, втомлено розвела руками:

— Що я вдію, товариші? Знову автотранспортне підприємство підвело...

— І ви миритеся з цим?

— Хто мириться? — здивувалася жінка в блакитному. — Адже, коли не виконуємо плану перевозу пасажирів, то й на власні кишені це відчуваємо — преміальні, як свої вуха, бачимо!. А ви — «миритесь»! Постійно доповідаємо своєму керівництву з обласного об'єднання автобусних станцій, а керівництво пред'являє претензії начальникові управління пасажирського автотранспорту товаришеві Финиченко...

— А товариш Финиченко?

Диспетчер-жінка безнадійно махнула рукою:

— Краще спітайте в Лідії Романівні Травникової...

Ми саме закінчували розмову з виконуючою обов'язки начальника автостанції Травниковою, коли пролунало оголошення:

— Громадяни пасажири! У кого квитки на дев'яту годину двадцять хвилин, на маршрут Дніпропетровськ — Широке, прохання зайняти місця в автобусі!..

Зайняли.

— Щось вас багато, — порахувавши наші голови, сказав шофер. — Мабуть, увійшли й ті, в кого квитки на дев'яте сорок маршрутом Дніпропетровськ — Котлярівка.

Кілька пасажирів нервово заворушилися, а дама з песиком озвалася:

— У мене квиток на дев'ять сорок. До Солоного. Але диспетчер дозволив їхати з вами.

Пасажири, що стояли в проході, заблагали:

— Ми збігаємо й теж попросимо дозволу, бо хтосьна, скільки нашого автобуса чекати! Тільки речі свої залишимо тут...

Вранішнє сонце щедро пряжило дах автобуса. Допікала духота. Обстановка в салоні з кожною хвилиною ставала напруженішою.

— Чого вони так довго бігають? — нервово запитав хтось. — Мало того, що на станції годину чекали, то тепер ще й у автобусі міліємо!

— Товаришу шофер, відправляйтесь, то ж не наші пасажири! — скомандувала дама з песиком у пелені.

Але водій знизав плечима:

— Куди ж відправлятись, коли онде їхні речі?

А якесь бабуся докірливо мовила дамі:

— І як вам не соромно! Ви ж самі сіли не в свій автобус, а тепер говорите таке. От би вийшли — й чекали свого...

— Іще б чого, — кинула на те дама, — чи він буде ще, той автобус? Мені часто доводиться їздити до родичів, то вже добре знаю, що тут твориться... Пропоную: речі не наших пасажирів виставити за двері й їхати!

Дехто став було заперечувати, але дама, поставивши песика на сидіння, поспіхом підхопила речі в проході й побігла до виходу. До неї приєдналося кілька ентузіастів, і кошки, чемодани та авоськи «чужих» пасажирів тільки замиготіли в дверях.

Поїхали.

Автобус піскакував на вибоїнах у асфальті, а в мене з голови не виходила розмова з виконую-

чою обов'язки начальника автостанції. Не виходила з голови й книга скарг, якої не вистачало на місяць, — так швидко заповнювали її. Нарікали на автостанцію... Звідки їм, пасажирам, знати, що із шести автотранспортних підприємств, які обслуговують автостанцію № 2, найгірше справляються зі своїми обов'язками АТП № 03121 і АТП № 03122, де директорують В. М. Фролов і Г. І. Загоруй; саме на них припадає 80 процентів зливів рейсів. А зливів тих — не доведи господи! Торік — 4241 рейс! Думали, що в 1976 році покращає, аж ні: у січні зірвано 770 рейсів, у лютому — 649 і в березні — 801. У квітні... Та що там рахувати: лише за один день — 16 квітня — було зірвано п'ятдесят рейсів. Не поїхали тоді (або добралися із запізненням) пасажири в Сурсько-Литовське, Сурсько-Михайлівку, в Петриківку, Солоне...

Уже за містом мої роздуми перервав розочіливий вигук:

— Украли!!!

Усі повернули голови на крик.

— Украли! — репетувала дама, схопившися із місця й розмахуючи песиком, — морожену рибу вкрали, каву, пральний порошок і три пляшки французького шампуню «Доп»!

Автобус загальмував. Оскільки ніде зупинок не було, то всі почали заспокоювати даму: мовляв, ніхто нічого не вкрав, хай краще пошукає...

— А де все оте було — в авосьці? — раптом запитав один із ентузіастів, що допомагав дамі виносити чемодани й кошки.

— В авосьці, — схлипнула та.

— Я бачив. Ви самі ж її викинули, коли виносили речі «чужаків»...

Даму підкинули до якоїсь розвилки, і вона, тягнучи песика, попленталася «голосувати» зустрічній машині.

Вискаючи з автобуса, вона погрозливо крикнула:

— Я на цих горе-автотранспортників напишу в газету. Так напишу, що їм у носі штрикатиме!

* * *

І правильно зробить, написавши. Бо коли автотранспорт працює через пень-колоду, то ще більші неприємності з пасажирами трапляються...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.
Дніпропетровська область.

КУХОЛЬ ПИВА

ГУМОРЕСКА

Раптом у вікно я побачив нашого Шептуна. Біля кіоска. З повнісіньким кухлем пива у руці. Губами він втягував у себе піняву маківку.

— Оце так-так! — сказав я з обуренням.

Одразу біля вікна скучилися цікаві.

— Ні, — вигукнув Щириця. — Це переходить усі межі!

— Щоб отак зухвало пити пиво просто у всіх нас на очах, — докинув Тарнавський.

— Ще година до кінця роботи, — постукав по склу годинника Пригуляк. — Ціла година!

— До того ж невідомо, — аж заскреготав зубами Верещак, — скільки він там уже розпиває...

— Мабуть, пиво дуже хороше, — облизнувся Щириця.

— «Жигулівське», може? — висловив здогад Тарнавський.

— А може, й «Московське», — аж поворушив носом Верещак.

— З апетитом п'є, мабуть, свіже, — зробив висновок Пригуляк.

— Ще одного кухля взяв, — хріпко відзначив Тарнавський.

— Та ж йому саму піну підсунули, — знову заскреготав зубами Верещак, — я б ніколи цього не потерпів.

— Закусує чимось, — зауважив спостережливо Пригуляк.

— Таранею, — ще раз поворушив носом Верещак.

— А я, — сказав Щириця, — сосиски з капустою люблю.

— До пива раки — мм! — зацмокав я.

— Або сир, — облизнувся Тарнавський.

— Ще одну тараньку дістав, — простогнав Щириця. І швидко вийшов з кімнати.

— Уже вдвох п'ють, — облизнувся Тарнавський і теж зник.

— Пригуляк, — запитав я, — куди ви?

Але у відповідь уже й Верещак грекнув дверима.

Я хотів побігти й собі, але задзвонив телефон, і тому трохи затримався.

— Що? — зустрів мене біля кіоска Пригуляк. — Теж потягло на пиво?

— Швидше! — замахав я руками. — До контори!

— Ну й установа! — плюнув спесередя Шептун. — Кухля не дадуть випити.

— Доп'ємо — заскреготав зубами Верещак.

— Та що там, горить? — обурився Щириця.

— Ну і порядки! — докинув Тарнавський.

— Шо ми, — підхопив Пригуляк, — не люди?

— Та премію ж дають! — закричав я. — Щойно дзвонили!

Шептун змахнув рештки піни з підборіддя і зірвався з місця. За ним — інші.

Хотів побігти і я.

— А хто платитиме? — вчепився у комірець моєї сорочки продавець. — Півдіжки видудили і — тікати?

Без комірця, захеканий прибіг я до каси, коли віконце з грюкотом зачинилося.

— Відчиніть! — відчайдушно застукотів я.

Але віконце не відчинялося.

— Пити треба менше, — повчально прорік Шептун, ховаючи преміальні до кишені.

І вони гуртом посунули замочувати премію.

Борис ВОВК.

ГРАНІТНЕ СЛОВО

Жаль, що молоти язиком легше, ніж молотити ціпом. Бо якби обидва заняття вимагали однакових витрат енергії, то з Федора Олексійовича Євтушенка, напевне, сім потів зійшло б від самих лише обіцянок довести до діла піонерський табір «Лісовий» видавництва ЦК КП України «Радянська Україна».

Очолюване тов. Євтушенком будівельне управління № 35 тресту «Київміськбуд-3» узялося торік реконструювати піонерський табір. Як і годиться, замовник та генпідрядчик уточнили, що саме і коли мусить бути готове.

— Не хвилюйтесь, — уперше з цієї нагоди ворухнув язиком Федір Олексійович, — для нас договір і обумовлені ним строки — закон.

І справді, будівельники жуваво взялися за роботу, перекопали всю територію табору. Та поступово їхній запал почав згасати, зате активізувався Федір Олексійович. Потік запевнень і обіцянок не вщухав аж до останнього дня минулого року, коли навіть сліпому стало видно, що управління леді-леді освоїло трохи більше половини виділених коштів.

— Заспокойтеся, — вів своєї Федір Олексійович, — ось у першому кварталі нового року як наляжемо, аж гай шумітиме!

— Глядіть же, — попереджали його представники адміністрації видавництва. — Не за горами — літній сезон, у піонерському таборі відпочиватимуть близько чотирьохсот дітей наших робітників.

— Слово Євтушенка — граніт, — вдарив себе кулаком у груди Федір Олексійович. — Не вірите усним запевненням — дам письмове. — І, викликавши друкарку, продиктовав: «...Будівництво двох спальних корпусів з благоустроєм, по реконструкції піонертабору «Лісовий» видавництва «Радянська Україна» в с. Буча, буде закінчено в II кварталі 1976 р.»

Підписав цей офіційний папір і через пару тижнів... перекинув усіх будівельників із піонерського табору на інші об'єкти. У таборі наїхало дітлахів. З ранку до вечора вони мусять перестрибувати через купи щебеню, цегли, дощок, обминати канави, що їх залишив на згадку про себе дядя Євтушенко, у якого слово — граніт.

Що ж, обіцяти — не ціпом махати. Не заморишся.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Петю, а в тебе сивина...

О Р А Т О Р

— Ми розглядаємо, товариші, питання

Важливе, своєчасне, я б сказав. Рубати правду треба без вагання, щоб кожен виступ користь дав.

А то... Будь ласка, перед нами

Іван тут виступав.

Вітійствува! Та стану справ

Він не розкрив пустими балачками!

А що ми чули від Петра,

Від Василя, а чи від Сави?

Хе! Нам уже й розходиться пора,

А так-таки й не знаєм стану справи!

Округлюються, товариші... Ось так

Недоліки потрібно викривати — По-діловому, сміло виступати,

А не ховатись, мов слімак В свої маленькій шкарапулі!..

Поглянеш на такого — от січе!

Та варто вслушатись:

Товче

Ту саму воду в тій же ступі.

Евген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка

Лебединського району

на Сумщині.

ВІДМОВИЛА

Голова Килині

Каке у саду:

— Я до твого серця

Кладку прокладу... —

— Хто ж тобі повірить?

Он вже кілька літ

Люди через річку

Ходять прямо вбірд.

Бо у тебе серця

Ой нема, видать...

А до мого хочеш

Кладку прокладати...

Борис ЧАМЛАЙ.

ХТО ВИНЕН

Дід Явух розгнівавсь дуже, Став од зlostі синій, Бо побачив бабу вранці У спідниці «міні».

— Чи тобі ото не сором? Ти ж стара людина, А у тебе, як у дівки, Видно геть коліна!

Баба дідові сказала:

— А хіба я винна? Вчора випрала спідницю, Й збіглася тканина!

Анатолій САВЧУК.

ОТРУТА

Раз блощиці завелись В нашому будинку. То вночі, було, хоч лізь Нам усім на стінку. Як могли, душили їх — Дезинфікували. Та вони, немов на сміх, Знову оживали. А оце — і щезли вмить Озвірлі раті. Тут би мешканцям радіть, А вони — не раді... Недарма блощицям тим Жити не стало сили — Анонімника в наш дім Вчора поселили.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ГАВТОРИТЕТ.

ШАВКА-НЕВІДИМКА.

ПЛАЩ-ХАЛАТКА.

ПЕРШОКЛЯКСНИК.

ТРАНЖИРНИЙ ПАСАЖИР.

РУКОПУС.

ПЛАГІАВТОР.

ТВОРЧИЙ БІГАЖ.

ВІРШНИК БЕЗ ГОЛОВИ.

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Страшне нефо не в гусака...

«Я зайдов на хверму подивиця а вона розкривалася на мене що корова через мене вдарила по молоці і вилила. І всі розкричались, що я пяний а я хотів доказати але прибіг Іван захвермо і почав кричати тан що аж хотів мене бить. А я биця нехотів то вискочив через задній хід бо на брамі стояла корова і ревла.

Пяним себе не взнаю бо був тверезий наоборот».

(Із пояснівальної записки).
Надіслала В. ФАРТУХ.

***

«Мене так побили вони, що я не міг ходити, а коли вони пішли я кинувся тікати, і вони знову побігли за мною, але я вті...»

(Із пояснівальної записки).
Надіслала С. КАРАКАЙ.

***

«Акуратно веде себе вдома і на виробництві, але зловживав довір'ям і пішов на крадіжку совхозної продукції».

(Із характеристики).

«Дана гр. Калабухову Ф. Ф. дійсно в тім, що в нього мається сім'я. Склад сім'ї затверджуємо.

(З довідки сільради).
Надіслала Т. ДИСЬКА.

***

«Справка
дана автомашині № 64-35 КРХ в том, що бутила под залив азотної кислоти чистые.

Начальник ОМТС Л Руденко
За начальника цеха В. Колесник
Зав. складом химии П. Скідан».

Надіслав Ю. КОВАЛЬ.

***

«Селяни рішили зберегти архітектурну пам'ятку XVII століття, внаслідок чого церква стала бездіяльною».

«Тов. Пенькевич О. Д. удали провів усний журнал «Людині йти до світла» та «Наука викриває релігійні чудеса в школі».

(З листа до райгазети).
Надіслав А. ГАВРИЛЕНКО.

Може, ти знаєш, яка погода буде восени?

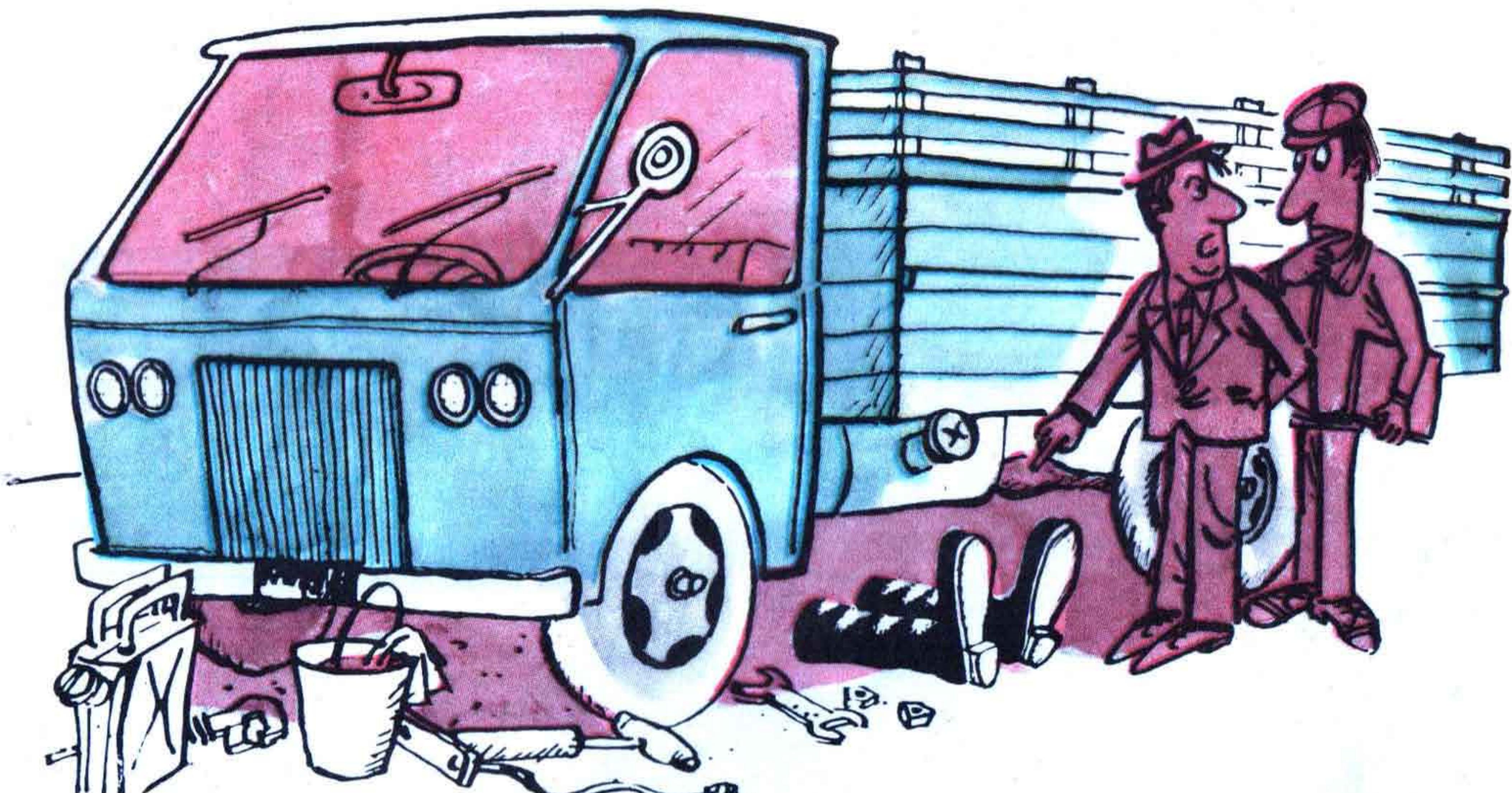
Запитуємо тебе про це тому, що з великою радістю зустріли відкриття нового купального сезону в місті Кременчуку. Тепер дніами хлюпочемось у дніпровській водичці. І хотілося б, щоб і у вересні було тепло, і в жовтні. Бо коли повертаємося з пляжу додому, то з сумом дивимося на ванни. Вже і не пам'ятаємо, коли на четвертому і п'ятому поверхах нашого будинку 13/3, що по вулиці Богдана Хмельницького, була вода. Ні гарячої, ні холодної. Отож, значить, покупаємо у Дніпрі, а ввечері за відра і біжимо на нижні поверхи по воді. І ввечері треба приготувати, і близину випрати.

Дуже просимо, Перець, підкажи комунгospівцям нашого міста, щоб потурбувалися про нас. Вони хоча погоди не роблять, але, може, щось і придумають...

ГОЛУНКО, ЧИСТОВ, КОЗАКОВ, КИСЛИЦЯ та інші мешканці будинку.

Мал. І. КОГАНА

— Запиши-но Сидорчукові догану за прогул!

★ «Три цеглини в рік» — так називалася замітка, вміщена у «Переці» № 23 за минулий рік. У ній повідомляється, що ще в 1966 році було розпочато будівництво водонапірної башти для свиноферми колгоспу «Шлях Леніна» (Сахновщинський район), а води на свинофермі й досі немає.

Начальник Харківського обласного виробничого управління по сільському будівництву «Харківсьльбуд» тов. Винник повідомив редакцію, що «Харківсьльбуд» узяв під суворий контроль хід цього будівництва, внаслідок чого воду на свиноферму подано у квітні цього року.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Оперативна булька», розповідалося про те, як на станції Малин (Житомирщина) пасажирам незручно сідати в останні вагони поїздів, бо платформа дуже коротка.

Після виступу Перца начальник пасажирської служби Південного-За-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

хідної залізниці тов. Голубенко сповістив редакцію, що пасажирську платформу на станції Малин продовжено на 120 метрів.

★ Про те, як під час реконструкції електричних та радіоліній електрики й радисти не знаходять спільноти мови, а в результаті у багатьох селах республіки мешканці по кілька місяців позбавлені можливості слухати радіо, — розповідалося у фейлетоні «Радіомовчання» («Перець» № 24 за 1975 рік).

Перший заступник міністра зв'язку УРСР тов. Саванчук повідомив, що нині радіоточки у селах, згаданих у фейлетоні, працюють нормально.

Міністерство зв'язку УРСР та Міністерство енергетики і електрифікації УРСР зобов'язали підприємства енергетичних мереж та обласні управління зв'язку розро-

бити і здійснити конкретні заходи, спрямовані на оперативне відновлення діяльності радіоточек, відключених на період реконструкції електроліній.

★ В одному з листів до редакції писалося про те, що на станції Бурлуцьк, біля залізничних колій стоїть аварійний дерев'яний склад. Належить цей склад Великобурлуцькому райоб'єднанню «Сільгосптехніка», яке і не ремонтує його і не зносить. Листа опубліковано у № 24 журналу за 1975 рік.

Голова Харківського обласного об'єднання «Сільгосптехніка» тов. Монах повідомив, що найближчим часом буде збудовано новий склад, а старий буде знесено.

★ У № 1 журналу за цей рік було вміщено фейлетон «Останнє слово», в якому розповідалося про

те, як з вини Антонінського цукрозаводу (Хмельницьчина), що скинув велику кількість жомокислих вод у річку Іннопоть, загинуло багато риби та раків.

Заступник начальника «Укргоповузкуру» тов. Криницький сповістив редакцію, що за безконтрольність експлуатації очисних споруд головному інженерові Антонінського цукрозаводу тов. Куликів оголошено сувору догану, а представники санстанції і рибопспекції налагали на нього штраф у розмірі 60 крб.

Директора заводу Данилюка В. М. попереджено і оштрафовано на 70 крб. В адміністративному порядку покарано й інших відповідальних працівників цукрозаводу.

Антонінський цукрозавод сплатив вартість загиблої риби, придбав і запустив в річку Іннопоть залишки. Завдані колгоспів імені Жданова Старокостянтинівського району збитки на суму 1200 крб. теж відшкодовано.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІИНІК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (984)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. VI. 1976 р. Підписано до друку 3. VII. 1976 р. ВФ 02986.
Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

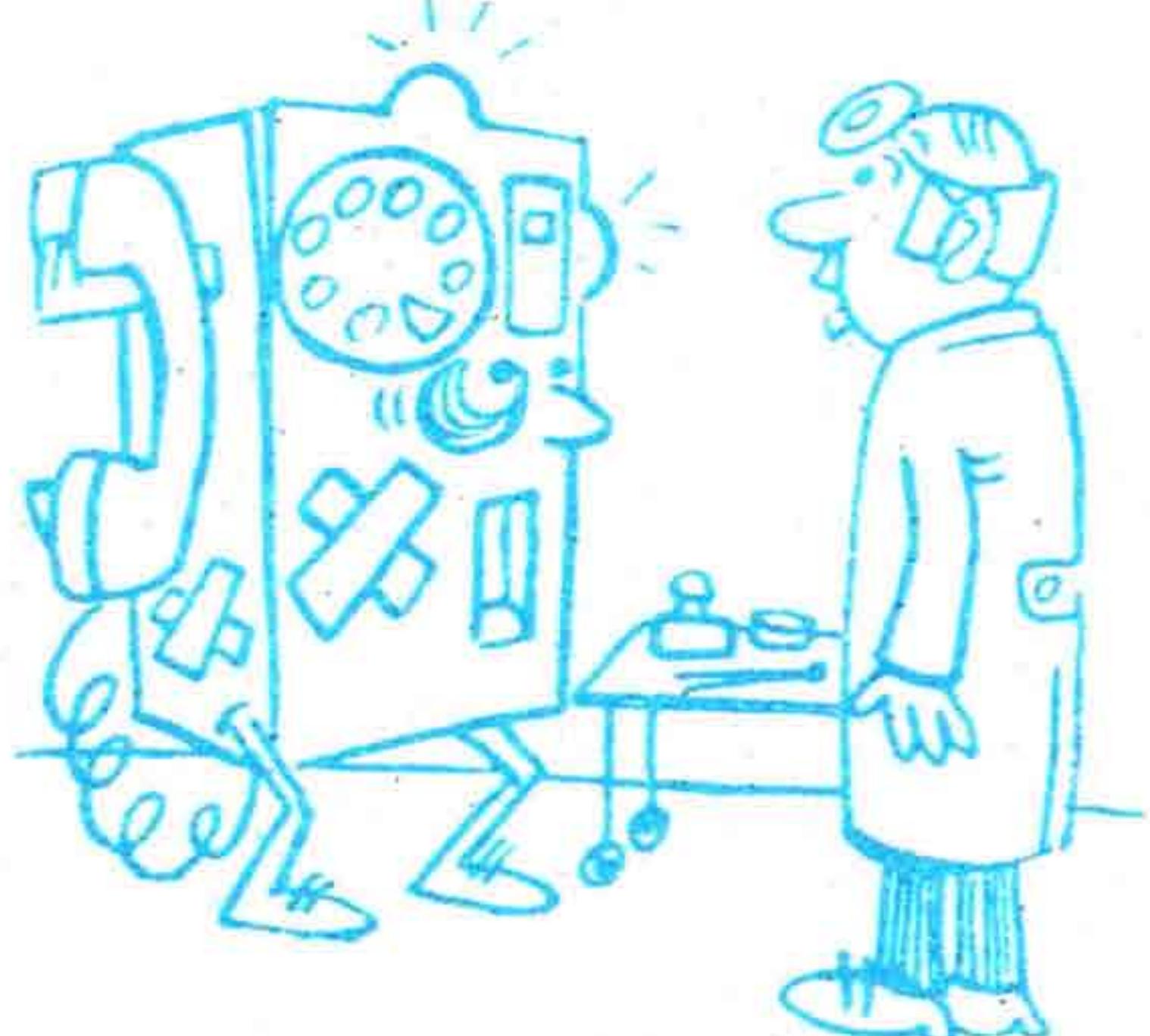
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03043. Тираж 2 850 000 прим.
Отсканировал ЛЕБЕДЕВ А.В.

Стирил

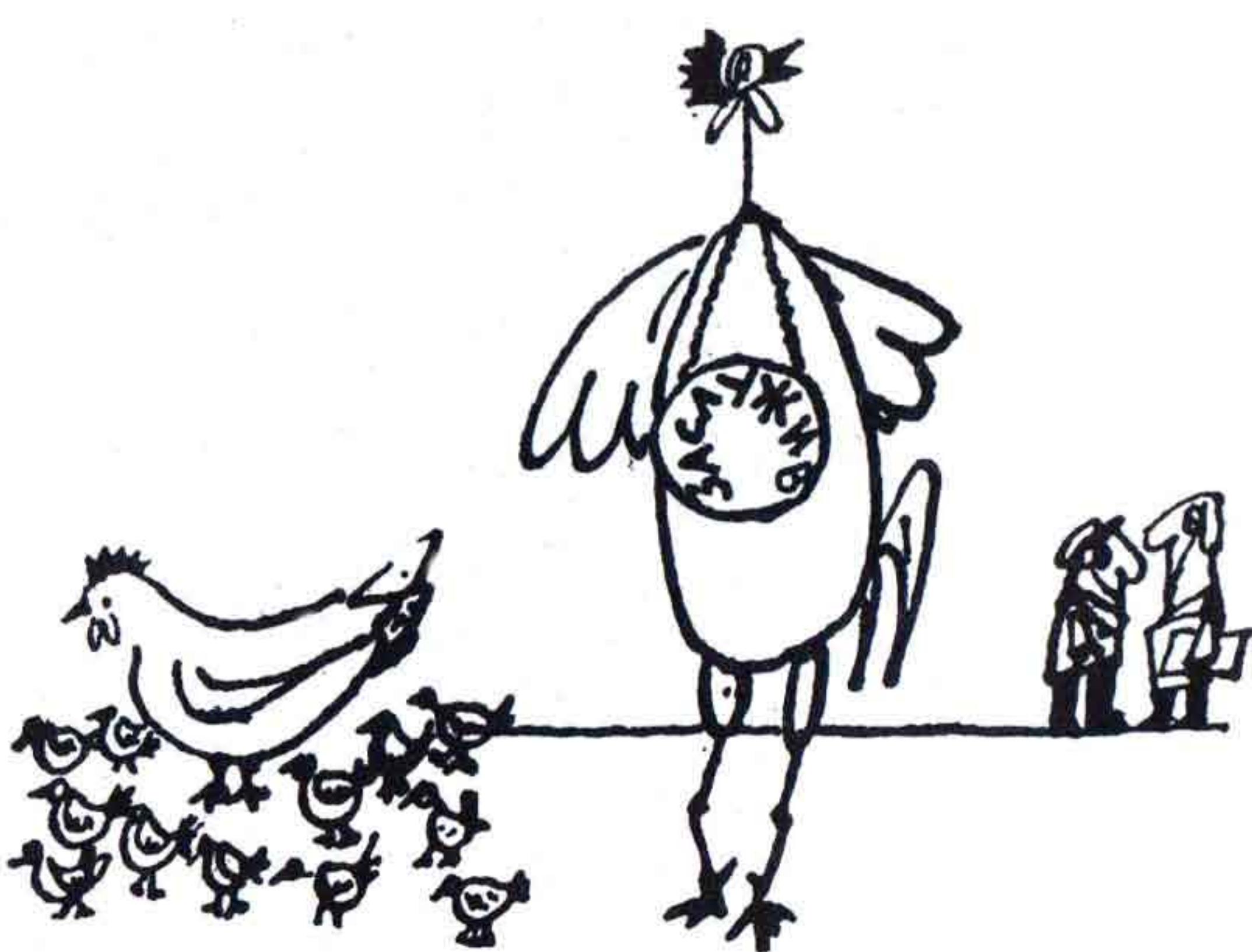
Моєму болгарському побратимові, сатиричному тижневику «СТЬРШЕЛ» стукнуло 30 років. З цієї нагоди я люб'язно запросив його до себе в гості.

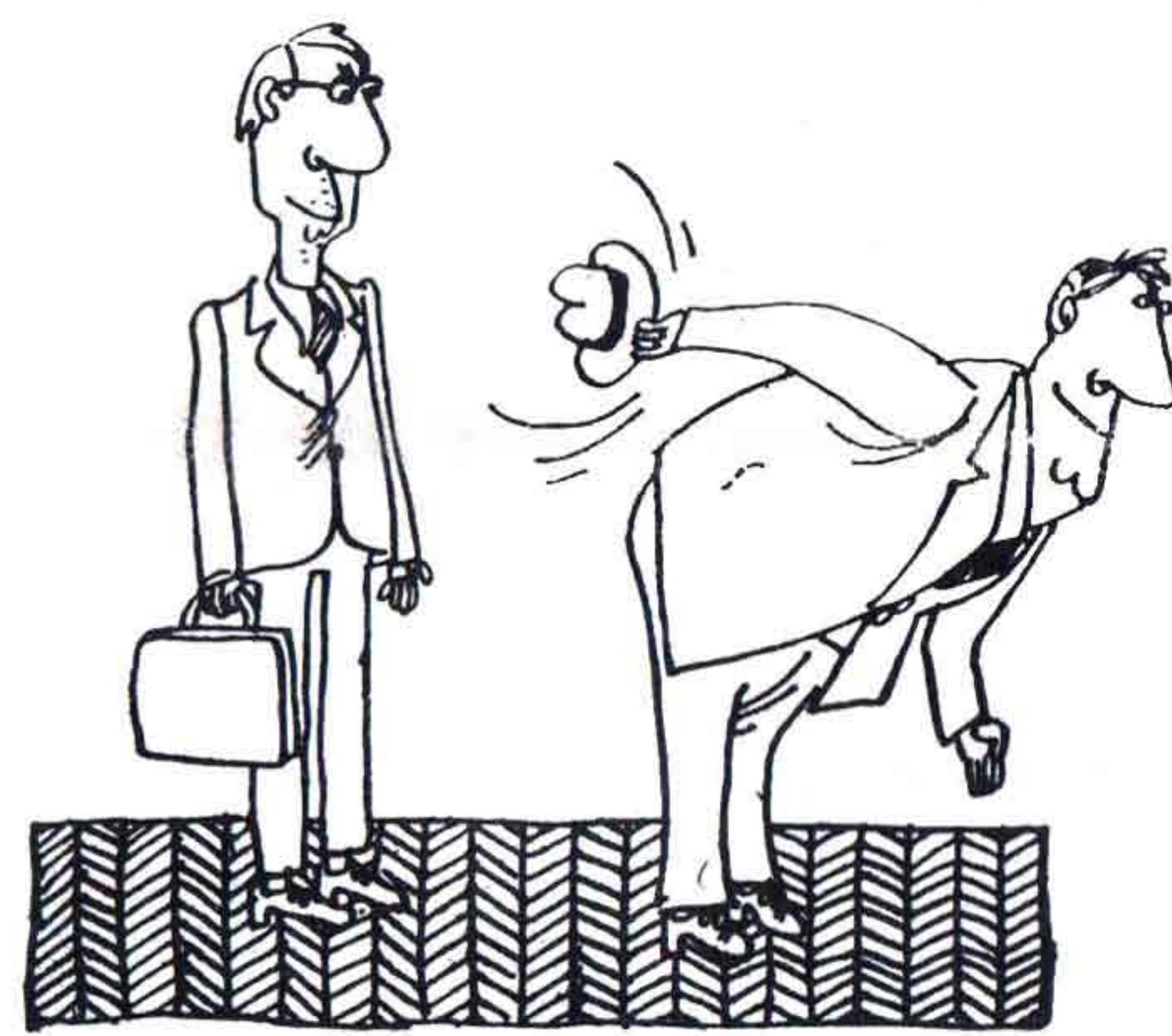
— Погано мені, лікарю! Мене весь час дуже б'ють.

— Пропоную почати ремонт з цього крана...

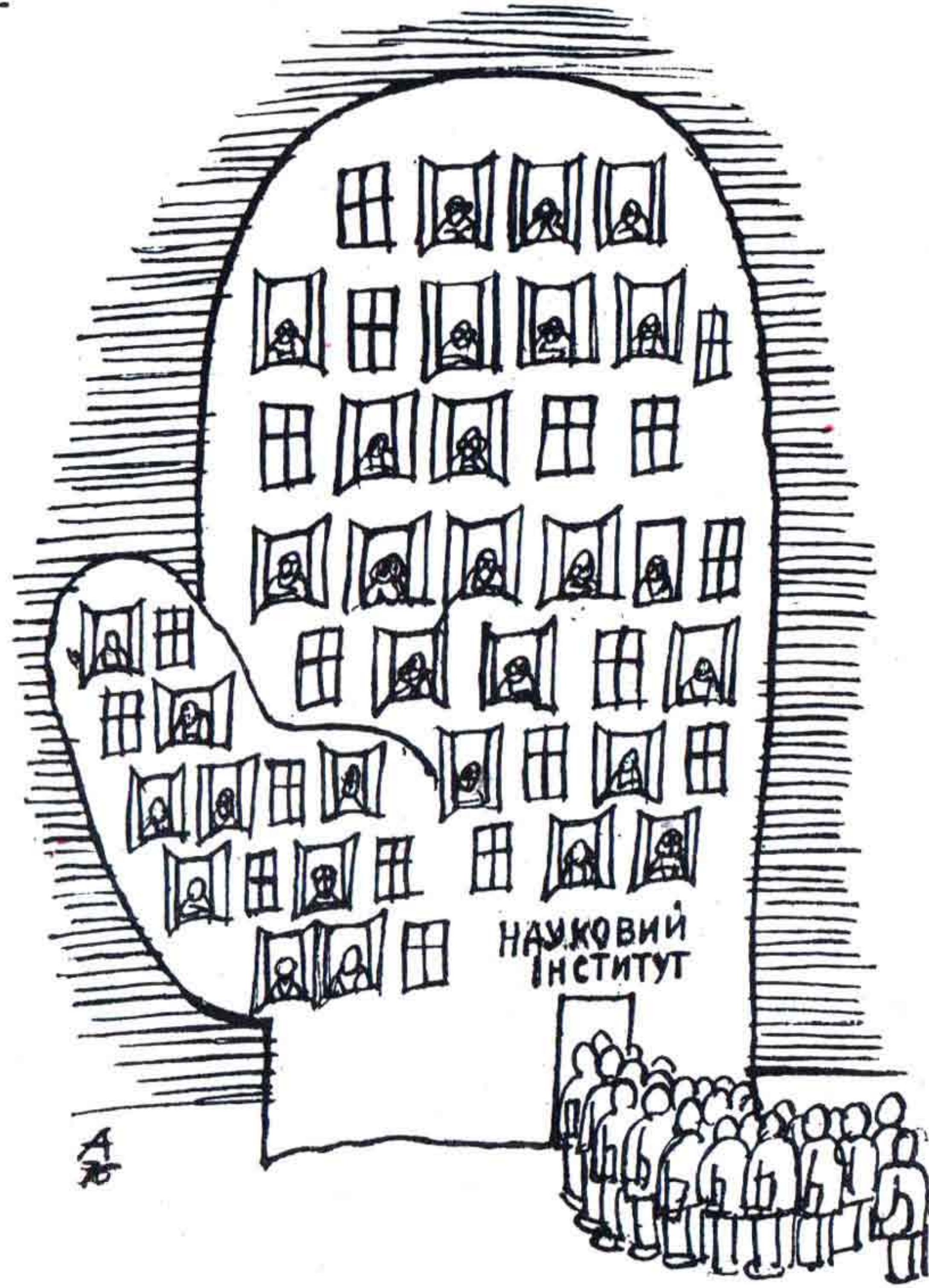
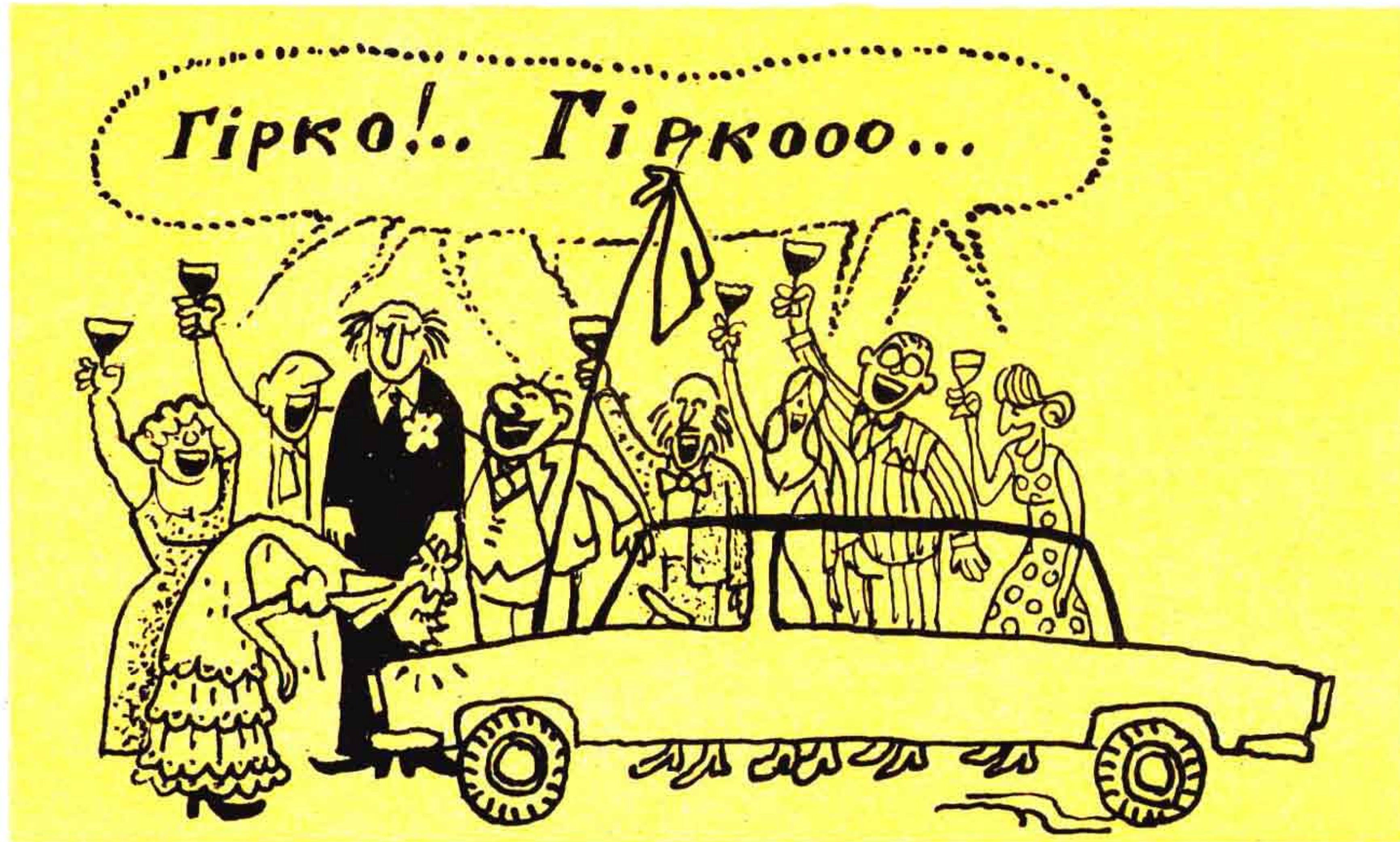
— Треба було не півня, а курку нагородити, але її не було: вона в цей час курчат висиджувала.

— Кого це ти вітаєш?
— А он внизу, спину до нас сидить наш начальник.

— Ну є немічний ти, за півгодини не можеш цього стовпа звалити.

Дідова рукавичка.